

บทนำ

‘รางวัลที่ผมจะประกาศต่อไปนี้คือรางวัลขวัญใจมหาชน มีผู้เข้าชิงรางวัลอันทรงเกียรตินี้ทั้งหมดห้าท่าน และตอนนี้ผลโหวตอยู่ในมือผมเรียบร้อยแล้วครับ’ พิธีกรเว้นจังหวะการพูด เมื่อเสียงของแขกที่มาร่วมงานเงียบลงจึงพูดต่อ ‘และท่านที่ได้รับรางวัลขวัญใจมหาชนในปีนี้ได้แก่...คุณโซ โซติกา ประกายวรรณ เจ้าของรางวัลขวัญใจมหาชนสี่ปีซ้อนครับ’

เสียงปรบมือดังกึกก้องฮอลที่ใช้เป็นสถานที่ประกาศรางวัล กล้องทุกตัวจับมาที่นางเอกสาวเจ้าของชื่อที่ได้รับรางวัล ซึ่งกำลังสวมกอดผู้จัดการส่วนตัวด้วยความดีใจ เธอลุกขึ้นโค้งมึนศีรษะให้แขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ก่อนเดินขึ้นเวทีเพื่อรับรางวัลอันทรงเกียรตินี้เป็นปีที่ห้า

‘ขอเสียงปรบมือให้เธอด้วยครับ’ พิธีกรชายพูดขึ้นเมื่อผู้เชิญรางวัลมอบโล่รางวัลให้เธอ

‘ขอบคุณค่ะ’ หญิงสาวรับรางวัลมาถือไว้ ก่อนจะเดินไปยืนอยู่หน้าแท่นไมโครโฟนบนเวที ส่งยิ้มให้แขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมงานทุกท่าน แล้วพูดขึ้นด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มปรื๋อไปด้วยน้ำตาคลอเบ้า ‘ก่อนอื่นโซต้องขอบคุณทุกท่านที่โหวตให้โซจนได้รางวัลเป็นปีที่ห้านะค่ะ ถ้าไม่มี...’

ปิง!

“อะไรเนี่ยพี่แซมบี้!” โซติกาไวยววยพร้อมจ้องเขม็งไปที่ผู้จัดการสาวประเภทสองที่แต่งตัวแมนพอยๆ กับผู้ชายอกสามศอก ซึ่งปิดหน้าจอละเอียดของเธอลงทั้งที่เธอกำลังนั่งดูการประกาศผลรางวัลอยู่ “โซกำลังตั้งใจดูอยู่เลยนะ”

“แกดูจนจำได้ขึ้นใจแล้วมั้งยายโซ ที่สำคัญคลิปที่แกดูมันผ่านมาห้าปีแล้ว!”

ชนินทร์ต่อว่าดาราสาวในสังกัดที่นั่งทำหน้าปริ่มปริ่มอยู่หน้าจอละเอียด เธอสวมชุดนอนลายการ์ตูนเจ้าหญิงดิสนีย์ตัวโคร่ง ใช้กับตัวใหญ่หนีบผมสลวยเป็นมวยเอาไว้กลางศีรษะ ใบหน้าปราศจากการแต่งแต้มใดๆ ดูซีดเซียวจนเหมือนคนป่วยก็ไม่เกินจริงนัก และถ้าให้เดา สาวเจ้ายังไม่ได้อาบน้ำเสียด้วยซ้ำ!

“ห้าปีแล้วยังไง” เจ้าของรางวัลขวัญใจมหาชนห้าปีซ้อนไหวไหล่ไม่เห็นความสำคัญอะไรก็บะระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมา เพราะต่อให้ผ่านมานานแค่ไหน เธอก็ยังภูมิใจทุกครั้งที่ได้เปิดดูมัน “อดีตขวัญใจมหาชนห้าปีซ้อนเลยนะพี่แซมบี้ โซได้รับรางวัลนี้ตั้งแต่อายุยี่สิบห้า ทั้งที่เพิ่งเริ่มเป็นนักแสดงได้แค่ห้าปีเท่านั้น นี่ถ้าไม่ใช่ ‘โซ โซติกา ประกายวรรณ’ คงทำไม่ได้”

“และแกก็จงสำนึกไว้ว่ามันเป็นแค่อดีต ปัจจุบันแกอายุสามสิบห้า...”

“หยุด!” คนถูกทักเรื่องอายุรีบยกมือห้าม มันช่างแสดงหูเธอเสียจริงๆ “สามสิบสี่ปีกับอีกเจ็ดเดือนต่างหากละ โซยังไม่แก่ขนาดนั้นซะหน่อย” เธอแก้ให้ด้วยใบหน้านูนตึง ใครเขาพูดถึงเรื่องอายุกัน โดยเฉพาะกับคนที่เลขสามมาเกือบห้าปีอย่างเธอ

“ถ้าแกไม่แก่จริงทางช่องคงไม่ส่งบทแม่มาให้แกเล่นหรอยายโซ!” ชนินทร์พูดแทงใจดำคนฟัง จนเจ้าของรางวัลขวัญใจมหาชน

ห้าปีซ้อนยกมือขึ้นป้องหู และเอาแต่ส่ายหัวอย่างไม่อยากรับรู้ความจริง
ข้อนี้

“ซูป’ตาร์อย่างไซไม่มีทางรับเล่นบทแม่อย่างแน่นอน”

โชติกาประกาศกร้าวเป็นครั้งที่เท่าไรก็จำไม่ได้ เพราะไม่เคย
สนใจนับครั้งลัทธิ ซูเปอร์สตาร์ของเมืองไทยที่ได้รับรางวัลการันตีความ
สามารถมาหลากหลายเวทีอย่างเธอไม่เหมาะกับบทนั้นแม้แต่น้อย
ไม่ใช่ว่าบทมันไม่ดี แต่เธอยังไม่แก่ถึงขั้นต้องรับเล่นบทแม่

ปัจจุบันมีเด็กในวงการเกิดใหม่มากมาย ทว่า โชติกา ปรกาภ-
วรรณ ยังคงเป็นดาวค้างฟ้าที่เหมาะสมกับบทบาทนางเอกเท่านั้น ส่วน
บทอื่นอย่าได้แม้แต่เอามาเสนอเสีย

“เพราะแบบนี้ไงแกถึงไม่มีงานละครมาสวมปีเต็ม!”

“นั่นเพราะไซไม่รับงานเองต่างหาก”

“เหรอะ”

โชติกาไม่มีงานละครมาร่วมสามปี ไม่ใช่แค่ราคาตัวต่อตอน
ที่สูงลิ่ว แต่หญิงสาวยังเลือกรับงานเฉพาะที่ตนอยากทำเท่านั้น จน
ผู้จัดหลายค่ายคิดว่าซูเปอร์สตาร์ดาวค้างฟ้าของวงการวางมือเรื่อง
การแสดงและต้องการพักผ่อนอยู่บ้าน หลังจากทำงานหนักมานาน
หลายปี ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ใช่แบบนั้นเลย

“ถ้าไม่ใช่ละครบู๊ ละครย้อนยุค ตีรันฟันแทง ระเบิดภูเขาเผา
กระท่อม หรือละครที่ไซได้รับบทแม่ ไซคงรับเล่นไปนานแล้วล่ะพี่แซมปี”

“แกอย่าลืมนะโชติกา...เงินเก็บที่มีก็เริ่มร่อยหรอลงทุกวัน”
ชนินทร์ทิ้งตัวนั่งลงข้างดาราสาวที่ตนเองรักและเอ็นดูเหมือนน้องในไส้
อย่างจนหนทางที่จะพูดเรื่องนี้ เธอเคยพูดเรื่องนี้มากี่หลายรอบ แต่
โชติกา ก็เอาแต่บ่ายเบี่ยง ได้เวลาที่ต้องพูดจริงๆ จังๆ เสียที

“ไซยังมีงานอีเวนต์โชว์ตัว ไหนจะฟรีเซนเตอร์อีก มันไม่สาหัส
ขนาดนั้นหรอกมั้งคะพี่แซมปี” ถึงจะพูดแบบนี้ แต่ใจกลับไม่มั่นคง

เอาเสียเลย ดูท่าทางชินนทร์แล้วไม่มีแววล้อเล่นสักนิด

“อีเวนต์เดือนละไม่กี่งานเพราะเขาผู้ค่าจ้างแก่ไม่ไหว ส่วนฟรี-
เซนเตอร์สามตัวที่แกเป็นอยู่ก็หมดสัญญาสิ้นปีทั้งหมด แบบนี้จะรอด
หรือโซ ไหนจะค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีก”

“นี่โซกำลังตกอับหรือพีแซมป์”

โซติกาแทบไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเข้ามายุ่งในจุด
ที่เรียกว่า ‘ตกอับ’ นี่ได้ ทั้งที่อายุสามสิบสี่ปีเจ็ดเดือนอย่างเธอยัง
ทำงานในวงการได้อีกนาน ไม่มีใครปฏิเสธเรื่องความสามารถของเธอ
แน่ๆ แต่ทำไมกลับไม่มีงานจ้างเข้ามา

“มันก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แต่ถ้าแกยังไม่ยอมรับงานก็อาจจะ
ตกอับจริงๆ เข้าสักวัน” ชินนทร์จับมือน้องสาวมากุมไว้ “ตอนนี้เด็กใหม่
ในวงการก็ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด ถ้าแกไม่รู้จักเอาตัวรอดในสถานการณ์
แบบนี้ แกก็จะกลายเป็นดาวค้างฟ้าที่ไม่มีอันจะกินในชีวิตจริงแทน
ส่วนพีนะไม่มีปัญหาอะไรหรอก เพราะรายได้หลักช่วงหลังก็มาจาก
เด็กใหม่ในสังกัดทั้งนั้น แต่แกนี่สิ...”

“โซควรรับบทแม่หรือ...”

“อันนี้ก็แล้วแต่แก พีไม่บังคับอยู่แล้ว”

“แล้วโซควรจะทำยังไงดี”

โซติกาเริ่มเครียดกับสิ่งที่ผู้จัดการส่วนตัวบอก เพราะถ้าเป็น
แบบนั้นจริง เธออาจจะได้กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไปทั้งปี หรืออาจจะ
เลวร้ายถึงขั้นไม่มีปัญญาซื้อแม่แต่มาากินเลยก็ได้

“พีรู้จักหมอคนหนึ่ง ท่านแม่นยำมาก โดยเฉพาะเรื่องเนื้อคู่ ไม่
เคยทำนายให้ใครผิดสักราย” ชินนทร์เอ่ยน้ำเสียงจริงจัง

“รู้ได้ไงว่าไม่เคยผิดสักราย พีแซมป์ตามเก็บสถิติมาหรือไง”
โซติกาแบ่ปากด้วยความหมั่นไส้ เรื่องหมอขอให้อั้วใจพี่สาวในร่างชาย
ของเธอได้เลย งบประมาณนี่ไม่มีอีกแล้ว หากมีประกวดแฟนพันธุ์แท้

หมอดูในไทย ชนินทร์คงได้รับรางวัลทุกปี

“ยังจะมายกย่อง”

“พี่แซมบาก็รู้ว่าทำไมเชื่อเรื่องพวกนี้ ที่สำคัญเรากำลังคิดวิธีแก้ไข
เรื่องงานที่โซกำลังจะตกอับ ไม่ได้คิดถึงเรื่องเนื้อคู่ซะหน่อย”

“เราก็คงไปดูเรื่องงานแถมด้วยเรื่องความรักไป แกอยู่เป็นโสดมา
สามสิบห้าปีไม่เหงารึไง หรือจะปล่อยให้หายไถ่เกาะมดลูกก่อนถึงจะ
คิดเรื่องหาผัว”

“ถึงเวลามันก็มาเองนั่นแหละ ไล่เรื่องผอสระฮั่วนะ” หญิงสาว
แย้งไม่เต็มเสียงนัก “คนเราทุกคนย่อมมีเนื้อคู่เป็นของตัวเอง”

“เนื้อคู่แก่ใช้เวลาเดินทางนานเนอะ อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าก็
สามสิบห้าปีแล้ว”

“ไม่ต้องมาประชดเลย” โซติกาแยกเขี้ยวใส่ผู้จัดการสาวประเภท
สองที่บังอาจพูดเรื่องจริงที่โคตรจะกระทบจิตใจกันเลย เหมือนถูกลาก
ไปตบที่กกลางสี่แยกอย่างไรอย่างนั้น เรื่องเนื้อคู่พอทน แต่ไ้การย้าอายุ
นี่มันทรมานคนฟังสุดๆ

โซว่าเธออยากจะอยู่เป็นโสดแบบนี้เสียเมื่อไร ทั้งที่เธอได้รับการ
โหวตให้เป็นหนึ่งในผู้หญิงที่มีใบหน้าสวยที่สุดในเอเชีย แต่กลับไม่มี
ใครเข้ามาจีบเลย มีบ้างที่แะเข้ามาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แต่ไม่นาน
ก็หายไป เพราะแบบนี้ถึงได้ยังโสดอยู่จนถึงปัจจุบัน

โสดโดยไม่ตั้งใจนะเข้าใจไหม! ถ้าผู้ชายมันหาได้ง่ายขนาดนั้น
เธอคงมีลูกสามผัวสิบไปแล้ว ไม่มาห้อยโหนเกาะคานเล่นอยู่แบบนี้
หรอก

อ๊อ้ย คนโสดมีนิสัยพาลแบบนี้ทุกคนไหมนะ!

“ฉันเลยต้องชวนแกไปดูหมอนี่ไง”

“มันเกี่ยวกันไหมเนี่ย ตกลงงานจำเป็นต้องดูหมอด้วยหรอ”
หญิงสาวแย้งอย่างไม่เห็นด้วย ถ้ามันแต่พึ่งดวงพึ่งโชคลาก ไม่เป็น

อันทำมาหากินกันพอดี “จะบอกให้ณะพี่แซมปี ชีวิตคนเราอยู่ได้เพราะเรากำหนดเอง ไม่ใช่จากดวงหรืออะไรทั้งนั้น”

“แกจะไปไม่ไป”

“ดูปากซิณะ...ไซ-ไม่-ไป” หญิงสาวเน้นที่ละคำอย่างชัดถ้อยชัดคำ ก่อนจะย้ำอีกครั้ง “ไซไม่เชื่อเรื่องดวง”

สองชั่วโมงต่อมา ที่สำนักหมอเทพ

ไซติกาที่นั่งอยู่ไม่สุขพยายามเอาผ้าพันคอที่คลุมหัวมาปิดบังหน้า เพราะกลัวคนอื่นที่มาใช้บริการหมอเทพผู้หยั่งรู้ รู้ลึก รู้จริงจะจำได้ ตอนแรกเธอไม่อยากมาที่สำนักหมอเทพแห่งนี้ด้วยซ้ำ แต่ก็ขัดผู้จัดการส่วนตัวไม่ได้ ผลสุดท้ายก็ต้องมานั่งแกว่รอยู่นี้ด้วยความไม่เต็มใจ แถมยังต้องมากังวลกลัวคนจำได้อีก

“หมอพูดจริงหรือคะที่ว่าไซเป็นคนมีวาสนา” เป็นคำถามของคนที่ไม่ค่อยเต็มใจมานะเนี่ย ไม่ค่อยจะเชื่อเลยจริงจริง

“ไซ” หมอเทพพยักหน้ายืนยันก่อนจะพูดต่อ “แต่นั่นก็ต่อเมื่อเจ้าพบเนื้อคู่ของเจ้าแล้วเท่านั้น”

นั่นไงล่ะ ออกแนวของฟรีไม่มีในโลก และถ้าอยากมีวาสนาก็ต้องหาตัวให้ได้ก่อน

“เนื้อคู่หรือคะ” เธอถามย้ำอีกครั้ง

“เนื้อคู่ของเจ้าเป็นคนมีวาสนาสูง จะนำพาเจ้าไปพบเจอแต่สิ่งดีๆ ในภายภาคหน้า”

“ที่ว่ายายไซมีวาสนาเพราะมีเนื้อคู่เป็นคนวาสนาสูงหรือคะหมอ” คราวนี้เป็นชนินทรที่ถามบ้าง

“ถูกต้อง”

“แล้วเมื่อไหร่ไซจะเจอเนื้อคู่ล่ะคะ”

ไม่รู้จะเชื่อดีหรือไม่ แต่จากข้างต้นที่ได้คุยกันมาสักกระยะก็อดจะ

ปฏิเสธไม่ได้ว่าหมอเทพผู้หยิ่งผู้คนนี้ดูดวงแม่นไฉยอ่ย หากฟังไว้คงไม่เสียหายอะไร เธอพยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดของตัวเอง ก่อนจะตั้งใจฟังหมอเทพพูดต่อ

“อันนี้ข้าก็ตอบเจ้าไม่ได้ มันขึ้นอยู่ที่ตัวเจ้าแล้วละแม่หนู”

“อ้าว...แล้วไซ้จะรู้ได้ยังไงคะว่าคนไหนคือเนื้อคู่ของไซ้” หรือต้องให้คุกกี้ทำนาย

‘~Come on Come on Come on Come on baby ให้คุกกี้ทำนายกัน~’

หญิงสาวคิดถึงเพลง “คุกกี้เสี่ยงทาย” ของวง BNK48 ในใจด้วยความนึกขำ ทว่าก็ต้องหุบเมื่อเจอประโยคเด็ดเข้าให้

“ตัวของเจ้าจะรู้ดีที่สุด แต่ถ้าเจ้าอายุครบสามสิบห้าเมื่อไหร่แล้วยังไม่เจอผู้ชายคนนั้นเสียที เจ้าเตรียมตัวขึ้นคานทองนิเวศน์ไปตลอดชีวิตได้เลย ไซ้ติกา”

“มียังงี้ด้วยหรอคะหมอ”

ไซ้ติกาเบ้หน้า เริ่มกังวลทั้งที่ยืนยันเสียงหนักแน่นว่าไม่เชื่อเรื่องดวงหรือโชคชะตาที่ใครเป็นคนกำหนด แต่กลายเป็นว่าตอนนี้ชักเริ่มหวั่น แกมอึกไม่ก็เดือนข้างหน้าเธอก็จะอายุครบสามสิบห้าปีตามที่หมอดูทักแล้ว งานนี้มีคานทองนิเวศน์เป็นเดิมพันเสียด้วย

“ดวงชะตาเจ้ามันกับก้นน้ำลุ่มไฟมาตั้งแต่ต้นแล้วนี่ เรื่องนี้เจ้าเชื่อข้าเถิด ผู้ชายคนนี้จะเป็แสงสว่างในชีวิตที่มีดมนของเจ้า จะเป็นแสงสว่างนำพาเจ้าไปพบเจอแต่สิ่งที่ดีๆ หรือบางที่พวกเจ้าอาจจะเจอกันแล้วก็ได้ ใครจะไปรู้...”

...

“พีแหมบ่ว่าที่หมอเทพพูดเป็นเรื่องจริงไหม” ไซ้ติกาถามผู้ร่วมฟังชะตากรรมของเธอระหว่างขับรถกลับคอนโดซึ่งเป็นสินทรัพย์ไม่ก็เงินที่มี “ไซ้ต้องหาเนื้อคู่ให้เจอก่อนอายุสามสิบห้า ซึ่งก็คืออีกห้าเดือน

ข้างหน้าเนียนะ คนในโลกนี้มีตั้งมากมาย จะหาकिनเจอง่ายอยู่หรือ
หรือ”

“ไหนแกบอกถึงเวลากี่มาเองไอ้เนื้อคู่ล่ะ” ชนิทรยกเอาคำพูด
ของหญิงสาวมาพูด ทว่าคนที่พูดไว้กลับเริ่มไม่มั่นใจเสียแล้วว่าจะเป็น
แบบนั้น เพราะถ้ามาจริงคงไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลยมานานขนาดนี้

“โซเริ่มไม่แน่ใจตั้งแต่ออกจากสำนักหมอทพแล้วละพี่แซมบี้”

“ไหนแกบอกไม่เชื่อเรื่องดวง เรื่องโชคชะตาไง” ชนิทรไม่วาย
เอาคำพูดของดาราสาวในสังกัดมาพูดอีกครั้ง “แต่จะไม่เชื่อเลยก็กลัว
ขึ้นคานทองนิเวศน์โซใหม่ล่ะ ฉันรู้ความคิดแถมเหวี่ยงโซ”

“ชีวิตโซจะอาภัพขนาดนั้นเลยหรือ”

“แกก็น่าจะรู้ชีวิตตัวเองดีนะว่าอาภัพหรือไม่อาภัพ”

“แต่อีกไม่กี่เดือนเองนะที่โซจะอายุครบสามสิบห้า”

“แกก็ใช้วิกฤตินี้ให้เป็นโอกาสสิ” ชนิทรพูดออกมาด้วยรอยยิ้ม
มีเลศนัย สมกับฉายาจิ้งจอกสาวแห่งวงการบันเทิง

“ยังไง”

“ดาราทู่วันนี้อยู่ได้เพราะเป็นข่าวทั้งนั้น โดยเฉพาะข่าวเสียๆ
หายๆ บางข่าวทำให้คนคนนั้นดังเป็นพลุแตกเลยก็มี” ชนิทรเกริ่นนำ
“เนื้อคู่แกเป็นคนมีวาสนา ฉันว่าเขาต้องเป็นไอโซไอซ์ซ้อสักคนในเมือง
ไทยนี่แหละ แถมยังพาแกให้มีชีวิตที่ดีได้ นั่นหมายความว่าต้องมั่งคั่ง
พอตัว”

“แล้วโซจะใช้วิกฤตินี้ให้เป็นโอกาสยังไง ให้เป็นข่าวกับพวกไอโซ
เรียกกระแสหรือ” โซติกาประศด แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มชนิทรก็ชักหัว
ว่าตัวเองจะคิดถูก บอกตามตรงว่านี่ไม่ใช่วิถีของเธอเอาเสียเลย

ชนิทรหันมายิ้มหวานให้ดาราสาว ก่อนจะยื่นยื่นออกมาด้วย
น้ำเสียงจริงจัง “ถูกต้อง!”

“เอาจริงดิ”

“แกไม่มีอะไรจะเสียแล้วยายโซ ทั้งเรื่องงาน เรื่องความรัก ถ้าเขาเป็นอย่างที่หมอบอกจริง มันก็น่าเสียดายไม่ใช่หรอ”

“แต่โซไม่รู้ว่าเป็นใคร ไม่รู้ว่าชาตินี้จะหากันเจอรีเปล่า” หญิงสาวบอกเสียงเศร้า “คนในประเทศไทยก็กลืนล้านคนแล้วละ นี่ยังไม่นับผู้ชายทั้งโลกนะ แค่นี้คิดก็ลำบากแล้วพี่แหมบ โซไม่มีค่าตัว เครื่องบินบินหาผัวรอบโลกหรอคะ”

“ความรู้สึกมันจะบอกแกเองเมื่อถึงเวลา ไม่งั้นแพทวงเคลียร์คงไม่บอกไว้ว่า รู้ว่าเสี่ยงแต่คงต้องทดลอง รู้ว่าเหนื่อยถ้าอยากได้ของที่อยู่สูง...”

“ยังไงก็ต้องทดลองดูสักที...”

เรื่องปากท้องว่าสำคัญแล้ว แต่เรื่องที่จะต้องขึ้นไปอยู่บนคนทองนิเวศน์ตลอดชีวิตนะมันค่อนข้างบาดเจ็บมากกว่า และอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าเธอจะมีอายุครบสามสิบห้าปี

แต่จะรอให้เนื้อคู่มาปรากฏตัวเห็นจะไม่ทันการณ์ ฉะนั้นนางเอกชุดปรารถนาโชติกานี้จะกลายเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหาเนื้อคู่เอง แม้ต้องเปลี่ยนบทบาทจากนางเอกตลอดกาลมาเป็นนางมารเฉพาะกิจ เธอก็ยอม

“เอาไปดูแล้วก็เลือกซะ”

“อะไรหรือคะ” โชติกา มองกระดานขนาดสี่เหลี่ยมที่ผู้จัดการยื่นมาตรงหน้า แต่ก็ยอมรับมาแต่โดยดีแม้ไม่รู้ว่ามันคืออะไร

“ผู้ชายที่ฉันคิดแล้วคิดว่ามีคุณสมบัติดีพร้อมทุกอย่าง เหมาะจะเป็นศรีสามีของแกในอนาคต” ชนิษฐ์ เผลยพร้อมทั้งตัวลงนั่งข้างๆ ดาราสาวในสังกัด “แกล้งเลือกดูสิว่าสนใจใครเป็นพิเศษ”

“เหมือนเค็ดตาล็อกชื่อของเลยเนอะ มีชื่อนามสกุลพร้อมคุณสมบัติ” โชติกาว่าพร้อมเปิดดูทีละแผ่นอย่างทิ้งกับความสามารถของชนิษฐ์ที่ไปเสาะแสวงหามา และรีบดึงหลบเมื่อผู้จัดการสาว

ดิ่งมันกลับคืน

“จะดูไม่ดู”

“ดูสิคะ” โชติกาเย็นันโดยการดูรูปถ่ายและประวัติชายหนุ่มที่ผู้จัดการสรรหามาให้เลือกอย่างละเอียดลออ แม้ตอนแรกจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับวิธีการนี้ แต่คิดๆ ดูแล้วลองดูก็ไม่เสียหาย บางทีเธออาจจะได้ทั้งงานและลงจากคานก็ได้

“คนนี่เจ้าชู้ โขเห็นข่าวควงผู้หญิงบ่อยๆ” หญิงสาวหิบบประวัติของชายคนดังกล่าวไปวางไว้อีกกอง “ส่วนคนนี่ส่วนสูงน้อยกว่าโขเดินด้วยกันคงไม่โอเค”

โชติกา ยังคงเลือกหนุ่มโสดจากประวัติที่ชินนทร์ให้มา

“คนนี้ก็ไม่ว่า...คนนี่ด้วย...คนนี้ก็ด้วย” เธอวางประวัติชายหนุ่มที่คัดออกแล้วกองรวมกับของคนก่อนหน้า

“นี่เกือบจะหมดที่ฉันหามาให้แล้วนะ” ชินนทร์ชูประวัติหนุ่มโสดที่ตัวเองสรรหามาและถูกโชติกาคัดออกในมือ ไม่เข้าตาเจ้าหล่อนสักราย

“จะหมดทั้งปีก็อยู่แล้วยังไม่ถูกใจสักคนเลยหรอ หรือควรจะมีเลิกเล่นแผนการนี้ แล้วไปยืนกลางสนามหลวง เขียนป้ายห้อยคอตามหาเนื้อคู่ดี” ชินนทร์ประชดอีกฝ่ายด้วยความหมั่นไส้

“พี่แหมบปี!”

“จะตะโกนทำไม อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง” ชินนทร์ยกมือป้องหูเพราะเสียงแหลมมีผลต่อแก้วหู คิดว่าที่ดาราสาวเสียงดังเพราะไม่พอใจที่ถูกประชด แต่กลายเป็นว่าไม่ใช่แบบนั้น เพราะโชติกา กำลังเจออะไรบางอย่างต่างหาก

“เจอแล้ว!”

“เจออะไร”

“โขเจอแล้ว! โขเจอเนื้อคู่แล้วพี่แหมบปี” โชติกาเย็นกระดาษ

ประวัติของคนที่เขาเลือกให้ผู้จัดการส่วนตัวดู “อ๊ะ...หล่อดูดีมีสกุลจริงๆ พ่อคุณอ๊ะ จากประวัตินี้โอกาสบุตรชิตๆ นี่แหละแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ของชีวิตจริงเสียงจริง”

ชนินทร์พยักหน้าเห็นด้วยกับเหตุผลเบื้องต้นของโซติกา เมื่อได้เห็นประวัติว่าที่เนื้อคู่ของหญิงสาว

“พี พีรภัทร วิสิทธิ์ธรรานนท์ ลูกชายคนเดียวของเจ้าของบริษัทน้ำเมาชื่อดัง และอนาคตจะเป็นคนขึ้นกุมบังเหียนทั้งหมดแทนคนเป็นพ่อที่กำลังจะวางมือในอีกไม่ช้า”

พีรภัทรเป็นหนุ่มเนื้อหอมหน้าตาหล่อเหลาเอาการ แต่กลับไม่มีเรื่องผู้หญิงให้ต้องวิตกแม้แต่หน่อย ไม่ต้องพูดถึงข่าวคราวเสียหายนะ แม้แต่ข่าวควงกับใครยังไม่มีปรากฏ และชายหนุ่มยังเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่สื่อต่างก็จับตามอง โดยเฉพาะความโสดของเขาที่ไม่รู้ว่าใครจะเป็นผู้หญิงโซติกาได้ยื่นเคียงข้างผู้ชายสมบูรณ์แบบอย่างพีรภัทร

“อายุสามสิบสองปีกำลังดี ห่างกันสองสามปีก็พอไหว”

“ไหวมากเลยคะบอกเลย โซเอาคอนนี้เลยพีแหมบ” หญิงสาวชี้ไปที่กระดาดในมือชนินทร์ด้วยความแน่วแน่ ตาเป็นประกาย

“จะไม่ดูคนอื่นอีกเลยรี”

“ไม่คะ เพราะคนนี้แหละคือเนื้อคู่โซ โซรู้ โซรู้สึกได้” เธอวางกระดาดอีกไม่กี่แผ่นในมือลงบนโต๊ะ ซึ่งเป็นประวัติของหนุ่มโสดที่ยังไม่ได้พิจารณา ก่อนจะลุกขึ้นชูมือทั้งสองข้างด้วยความมุ่งมั่น “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป โซจะจับคุณพีให้ติด!”

“แกแน่ใจหรือว่าจะจับเขาติดนะ ถึงแกจะสวดยหยาดฟ้ามาดินแค่ไหน แต่แกไม่เคยมีแฟน รู้หรือว่าจับผู้ชายเขาจับกันยังไง” ชนินทร์ปราชัยเพราะรู้จักโซติกาดี บางทีอาจจะมากกว่าที่เจ้าตัวรู้จักตัวเองเสียด้วยซ้ำ “คุณพีเขาโพรไฟล์เลิศขนาดนี้ คู่แข่งแกเพียบแน่ๆ โซติกา”

“พีแหมบบอกเองนี่ว่าความรู้สึกโซจะบอกเองว่าคนไหนที่ใช่

สำหรับโซ”

“แต่บางทีแกอาจไม่ใช่สำหรับเขา”

“โซเชื่อว่าด้วยความรักที่โซมีให้ คุณก็จะมองเห็นมันและยอม
รักโซในที่สุด”

โซติกายี้อย่างมีความหวังขึ้นมา ตอนนี้เธอมีเวลาว่าง (ไม่มี
งาน) ทำให้มีเวลาจับเนื้อคู่ของตัวเองเต็มกำลัง ไม่มีทางที่ใครจะปฏิเสธ
นางเอกซูป’ตาร์อย่างเธอลง รวมถึงพี่รักเธอก็ด้วย

“อ๊ะจ้...แล้วแต่แกเลยจ้านานาที่นี้”

ชนินทรได้แต่ส่ายหน้า นี่ขนาดเจ้าตัวไม่เชื่อเรื่องดวงเรื่องหมอดู
ยังแสดงอาการขนาดนี้ ถ้าเชื่อเต็มร้อยจะขนาดไหน คิดภาพไม่ออก
จริงๆ หวังว่ามันจะไม่ไปหุบหัวเขาแล้วลากไปจดทะเบียนหยอกนะ แค
่คิดก็สยองแล้วหากมีข่าวทำนองว่า...นางเอกซูป’ตาร์ดาวค้างฟ้าทำตัว
เป็นมนุษย์ยุคหิน ไข่ม้วนน้ำสามที่หาเก็บตามพงหญ้าข้างทางฟาดหัว
ผู้ชายลากไปจดทะเบียนสมรส ถ้าเป็นแบบนั้นคงบันเทิงน่าดู

“ไปกันพีแชนป์” โซติกาคำว่ามือชนินทรให้ลุกขึ้น

“ไปไหน”

“ไปเตรียมตัวฟุ้งชนเป้าหมายยังไงละ”

“ขอความจริงค่อน้องโซ” ชนินทรรู้ทันว่าความต้องการที่แท้จริง
ของโซติกาคืออะไร

“ตอนนี้มีเสื้อผ้าคอลเล็กชันแบรนด์โปรดของโซมาใหม่ เราไปดู
กัน อีกเดี๋ยวแม่บ้านจะมาทำความสะอาดห้องแล้วด้วย อยู่ไปก็เกะกะ
เขาเปล่าๆ”

“แกนี่น้ำ...สถานการณ์แบบนี้ยังมีอารมณ์ไปชอบปึงอีกนะ”
ชนินทรส่ายหน้า แต่ก็ลุกขึ้นตามแรงจูงของดาราสาว ก่อนที่ทั้งสองจะ
ดวงกันออกไปข้างนอก

“บอกแล้วไงว่าแค่ไปดู ไม่ได้บอกจะซื้อสักหน่อย”

สองสาวต่างเพศต่างวัยเดินกอดแขนคุยกันกะหงุกกะหนิง และ
จังหวะที่เปิดประตูออกไปก็มีลมวูบเข้ามาในห้อง พัดกระดาษประวัติ
หนุ่มโสดที่ทั้งสองวางไว้ปลิวเต็มพื้นห้อง เหลืออยู่บนโต๊ะเพียงแผ่นเดียว
เท่านั้น ซึ่งเป็นประวัติหนุ่มโสดที่โชติกา ยังไม่ได้พิจารณานั้นเอง

‘ดิฉัน ดิฉันณพ หิรัญเลิศทรัพย์’

ประวัติหนุ่มโสดที่อยู่แผ่นสุดท้ายค่อยๆ ปลิวตกลงตามแรง
โน้มถ่วงของโลก แถมยังบังเอิญตกไปในถังขยะที่อยู่ข้างโต๊ะอย่าง
พอดีพอดี และไม่มีโอกาสที่โชติกาจะได้เห็นเมื่อแม่บ้านมาทำความสะอาด
ห้องหลังจากนั้นไม่นาน เพราะถึงแม้จะจัดเก็บเอกสารที่ปลิว
ตกตามแรงลมไว้บนโต๊ะดังเดิมอย่างเป็นระเบียบ ทว่าประวัติหนุ่มโสด
แผ่นที่ตกลงไปในถังขยะถูกนำไปทิ้งพร้อมกับขยะอื่นๆ และถูกนำไป
ทำลายต่อไป

1

เริ่มแผนการ

ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ

หนุ่มร่างสูงเกือบร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเดินออกจากช่องผู้โดยสารขาเข้าด้วยกระเป๋าเป้ติดกายเพียงใบเดียว ชายหนุ่มมีรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมเข้ม จมูกเป็นสันโด่งสวย แม้จะมีแว่นกันแดดสีชาปกปิดดวงตาเอาไว้ แต่เพียงเท่านี้ก็เรียกความสนใจจากคนที่พบเห็นได้มากโข ผิวดำแดงที่โผล่พ้นแขนเสื้อไม่ได้บ่งบอกผิวที่แท้จริงของเจ้าตัวภายใต้เสื้อยืดธรรมดาเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและผิวขาวสะอาดตามกรรมพันธุ์ของคนที่มีเชื้อสายจีนจากฝั่งบิดา

ติณณภพ หิรัญเลิศทรัพย์ คือชื่อของเขา

เจ้าของร่างสูงชะงักขาที่กำลังจะเดินออกไปเรียกแท็กซี่ ก่อนจะถอดแว่นกันแดดราคาแพงออกเพื่อมองผู้หญิงร่างเล็กสูงประมาณไหล่เขา แต่งตัวตามสมัยนิยม ที่มายืนดักหน้าได้ถนัดนี้ ติณณภพแทบไม่อยากจะเชื่อว่าจะเจอเธอที่นี่

“ได้เวลากลับบ้านเสียทีนะ”

อิงดาวยืนเจิดหน้ากอดอกมองหนุ่มร่างสูงที่ผิวคล้ำขึ้นจากแดด แต่ความหล่อก็ยังปรากฏให้เห็น แถมยังดูมีเสน่ห์ไปอีกแบบอีกต่างหาก แต่ที่ขัดใจเธอเอามากๆ ก็คือหนวดเคราที่เจ้าตัวไม่คิดจะกำจัดมัน

มันรกเสียแทบจะมองใบหน้าที่แท้จริงไม่ออก

“จะกลับบ้านทั้งที่ไม่คิดจะบอกแม่ผู้บังเกิดเกล้าเลยหรือไง ใจตัวแสบ!”

“แม่อิงมาได้ไงเนี่ย” ถึงจะแปลกใจ แต่ชายหนุ่มก็เดินเข้าไป กอดท่านด้วยความคิดถึง ตินณภพไม่ได้บอกใครว่าจะเดินทางกลับ ไทยวันนี้ แม้แต่เลขาฯ ส่วนตัวยังไม่รู้กำหนดการ แต่ไม่อาจรอดพ้น สายตาผู้หญิงที่ชื่ออิงดาวคนนี้

“แม่คิดว่าดิฉันจะสร้างกระโจมอยู่กลางทะเลทรายถาวรเสียอีก” อิงดาววัยสี่สิบเก้ากระต๊อด้วยความน้อยใจ แม้อายุจะเข้าใกล้เลขห้าไปทุกที ทว่ากลับไม่มีอะไรทำลายความสวยและความสาวของเธอได้

อิงดาวยังมีใบหน้าเหมือนสาววัยสามสิบตอนปลาย ไม่เพียงแค่วิทยาการทางการแพทย์ที่พัฒนาก้าวไกล แต่เพราะดูแลตัวเองเป็นอย่างดีทำให้เธอเป็นเหมือนสาวสองพันปี อย่างที่ลูกชายทั้งสองคน มักแซวอยู่เป็นประจำ

“ถึงทะเลทรายจะมีอะไรน่าสนใจมากมาย แต่ก็ไม่เท่าบ้านเราหรอกครับ” ชายหนุ่มเอ่ยประจบ

“ถ้าเป็นแบบนั้นจริง ดิฉันคงไม่อยู่เกือบครึ่งปีหรอก” เหมือนผู้เป็นแม่จะรู้ทัน

“ผมก็กลับมาแล้วไงครับ” ตินณภพโอบเอวมารดาพาตรงไปที่รถซึ่งท่านเป็นคนขับมาเอง “อีกนานกว่าผมจะไปผจญภัยที่อื่นต่อ”

ตินณภพเป็นนักผจญภัย ชอบท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ และทะเลทรายเป็นสถานที่ล่าสุดที่ชายหนุ่มไปมา คราวนี้เป็นครั้งที่ยาวนานที่สุดที่เขาเคยออกทริป ปกติก็จะราวสองสัปดาห์ในแต่ละสถานที่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงทำงาน โดยประสานงานผ่านเลขาฯ ส่วนตัวอยู่ไม่ขาด ทว่าคนเป็นแม่กลับไม่ค่อยเห็นด้วยกับความคิดของ

เขาสักเท่าไร

“อีกไม่กี่เดือนดิฉันก็จะอายุครบสามสิบสามอยู่แล้ว ไม่คิดจะหาสาวสวยมาเป็นคู่หมั้นลูก” อิงดาวลองเชิง ดิณณภพไม่เคยพาใครมาแนะนำให้รู้จักในฐานะแฟนเลยสักครั้ง เธอรู้ว่าลูกชายนั้นไม่เคยขาดแคลนเรื่องผู้หญิง แต่คนที่เขาจะจริงจังและสร้างครอบครัวด้วยไม่เคยมี

หากดิณณภพมีคนรัก บางทีเขาอาจจะเลิกเดินทางไกลๆ ไปยังที่ที่อันตรายอย่างที่เคยเป็นมา เธอเองก็ไม่คิดห้ามลูกเพราะรู้ว่าเขาชื่นชอบ แต่คนเป็นแม่ที่เป็นห่วงลูกอยู่ตลอดคงปล่อยให้เป็นอย่างนั้นต่อไปไม่ได้

“แม่อิงยังไม่ได้ออกเลยนะครับว่ามาที่นี้ได้ยังไง รู้ได้ไงว่าผมจะกลับวันนี้และเวลานี้” ดิณณภพเฉไฉไปเรื่องอื่น

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยนะดิณณภพ” คนเป็นแม่ไม่คล้อยตาม

“โอเคครับ คำตอบคือผมยังไม่เจอคนที่ใช่ หาคำถามและความสงสัยแล้วนะครับคุณแม่ที่รัก” ดิณณภพเปิดประตูหลังรถ เหยี่ยงกระป๋องไปเก็บ ก่อนจะเดินมาเปิดประตูให้มารดาที่ยืนหน้าบึ้งอยู่เพราะคำตอบของตน “เชิญขึ้นรถครับมาตามอิงดาว”

“เป็นเพราะลูกไม่หาเองต่างหาก”

“เรื่องแบบนี้ถึงเวลาเดี๋ยวมันก็เจอเองนั่นแหละครับ” ดิณณภพแบ่งรับแบ่งสู้ ก่อนหน้านี้มารดาไม่เคยกดดันเขาเรื่องนี้ ทว่าตั้งแต่ตุลาคกร พี่ชายคนโตแต่งงานมีครอบครัวสมใจหวัง เป้าหมายต่อไปจึงเบี่ยงมาที่เขาทันที

“ดิฉันจะรอให้ถึงเวลานั้นก็ไม่ว่าเมื่อไหร่ เราต้องเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหาเองสิถึงจะถูก” อิงดาวยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ผมรู้นะครับว่าแม่อิงคิดอะไรอยู่” ดิณณภพเอ่ยดักทาง เขาเป็น

ลูกชายของผู้หญิงตรงหน้ามาเกือบสามสิบสามปี มีหรือจะดูไม่ออกว่า เธอกำลังคิดอะไรอยู่ “และผมไม่ไปอย่างแน่นอน”

“เสียใจที่จะลูกชาย” อิงดาวแสวงตบปากลูกชายด้วยความเห็นอกเห็นใจ ทั้งที่ความจริงเธอสะใจเป็นบ้า “แต่ นี่เป็นคำสั่งของท่านกำพล ซึ่งลูกไม่มีทางปฏิเสธได้”

“พ่อก็มีพี่ตุลย์ไปด้วยแล้วนี่ครับ จะหิ้วผมไปด้วยอีกคนทำไม”

แม้ไม่รู้ว่าการที่บิดาออกคำสั่งให้ไปคืองานอะไร แต่เขาไม่ชอบออกงานและเกลียดการเข้าสังคมแบบนี้ที่สุด มันเป็นแค้นงานที่อวดความมั่งมีของตัวเอง หรือไม่ก็ยกลูกยกหลานตัวเองมาชมคนอื่น เขาจะออกงานก็ต่อเมื่อมีคนที่ยากคุยธุรกิจร่วมงานอยู่ด้วยเท่านั้น

“พ่อเขาคงอยากพาลูกไปแนะนำให้คนอื่นรู้จัก ตีตนนโปอยู่เมืองนอกตั้งแต่เด็กจนหลายคนแทบจะลืมนไปแล้วด้วยซ้ำว่าแม่มีลูกชายสองคน” เสียงอิงดาวเต็มไปด้วยความห่อเหี่ยว เพราะไม่ค่อยได้ดูแลลูกชายคนนี้นัก ตีตนนภพเป็นคนที่มิโลกส่วนตัวสูง เขาชอบบิสรเสรีมากกว่าจะชอบทำตามคำสั่งใคร แม้คำสั่งนั้นจะเป็นของเธอก็ตาม

“เฮ้อ...คราวนี้งานอะไรล่ะครับ” สุดท้ายชายหนุ่มก็ยอมใจอ่อนจนได้ ผู้หญิงตรงหน้ารู้ดีว่าจุดอ่อนของเขาคือตรงไหน และเธอก็เลือกใช้มันอย่างชาญฉลาด

“เดี๋ยวแม่เล่ารายละเอียดให้ฟังในรถดีกว่าเนอะ” อิงดาวรีบขึ้นรถแล้วปิดประตูรถลูกชาย ก่อนที่ตีตนนภพจะโบยบินสู่โลกกว้าง เธอเลี้ยงเขามาเองกับมือ ย่อมรู้ว่าพูดอย่างไรลูกชายคนนี้จะยอมแต่โดยดี

“แม่อิงอยากเล่าอะไร เติมนี่เลยครับ” ตีตนนภพพูดขึ้นหลังจากออกจากสนามบินมุ่งตรงเข้าสู่กรุงเทพฯ เมืองชิวิไลซ์ที่มีแต่ความวุ่นวาย “ผมตกหลุมพรางแม่อิงแล้วนี่ครับ จะเป็นงานเลี้ยงต้อนรับไฮโซไฮโซที่ไหน ผมก็คงปฏิเสธไม่ได้ ในเมื่อแม่อิงลากพามาเฉี่ยวด้วยนี่”

“ไม่ใช่ไฮโซไฮโซที่ไหนหรอก เป็นเพื่อนพ่อเรานั่นแหละ งานวันเกิดครบห้าสิบสามปีเจ้าสัวฉินนทร์ เจ้าของบริษัทน้ำเมาและเป็นเจ้าของนิตยสารหัวแดงใจลูก”

“ผมไม่ไปก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่ครับ” ตินณภพยังหาทางเลี่ยงที่ตนเองจะไม่ต้องไป

“ตินณไปก็ไม่เสียหายอะไรนี่ลูก งานนี้มีสาว ๆ สวย ๆ ไปร่วมงานกันเยอะ ทั้งไฮโซ ดารา นางแบบ คงมีสักคนที่สวยถูกใจลูกชายแม่”

“ดารา นางแบบบริษัทพ่อก็เยอะแยะ ผมหาเอาจากในนั้นง่ายกว่ามั้งครับ”

ธุรกิจของครอบครัวหิรัญเลิศทรัพย์คือสถานี่โทรทัศน์ชื่อดัง การจะหาผู้หญิงสวยไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย แต่จะหาใครสักคนที่ใช่สำหรับเขายากพอๆ กับการงมเข็มในมหาสมุทร

“สมภารไม่กินไก่วัดนะลูก”

แน่นอนว่าเขาไม่มีทางทำอย่างที่เขาพูด ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วนี่แม่เองไปด้วยรีเปล่า” เมื่อเห็นคนเป็นแม่สายหน้าก็ผ่นลมหายใจออกมาด้วยความเซ็ง “ตลอดเลยแม่เอง”

“แม่นัดกับคุณยายไปปฏิบัติธรรมที่เขาคือจะ” อิงดาวยิ้มให้ลูกชาย จะว่าไปตุลากรนิสัยเหมือนคนพ่อ ส่วนตินณภพนิสัยเหมือนเธอก็คงไม่ผิดนัก คนที่ชอบออกงานสังคม พบปะผู้คนเช่นสามีเธอ ส่วนตินณภพตรงข้ามทุกอย่าง

“สุดท้ายคงต้องไปอยู่ดีโซ่ไหมครับ”

“ถูกต้องที่สุด แล้วตินณจะไปไหนลูก นี่ไม่ใช่ทางกลับบ้านนี่” อิงดาวถามขึ้นเมื่อตินณภพเบี่ยงออกไปอีกเส้นทางหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทางกลับบ้าน

“วันนี้ผมขอยังไม่เข้าบ้านนะครับ จะไปนอนคอนโด”

“ก็ได้...แต่อย่าลืมว่าพรุ่งนี้ลูกต้องไปงานกับคุณพ่อ” อิงดาวยอม

ถอยออกมาครึ่งทาง เพราะรู้ว่าเขาไม่ชอบการถูกบังคับ

“ครับ...” ชายหนุ่มลากเสียงยาวอย่างจำยอม ก่อนจะนึกขึ้นได้ “ตกลงแม่จึงรู้ได้ยังไงครับว่าผมกลับมาวันนี้”

“แม่มีหนุ่มหล่อเป็นไส้ศึกจ่ะ”

“คำถามที่สอง คนไทยหรือต่างชาติครับ” ดิณณภพเริ่มเคาะได้ว่าคงเป็นเพื่อนเขาสักคนที่ส่งข่าวบอกมารดา ไม่เช่นนั้นท่านไม่มีทางนั่งทางในจนรู้ว่าเขาจะเดินทางกลับมาวันนี้

“ลูกครึ่งจ่ะ”

“ไอ้รอล์ฟ! ไอ้เพื่อนทรยศ”

เพียงแค่มารดาบอกว่าลูกครึ่ง เขาก็รู้ได้ทันทีว่าไส้ศึกของมารดา คือรอล์ฟ หนุ่มหล่อลูกครึ่งไทย-อิตาลีที่เป็นเพื่อนสมัยเรียนอยู่อเมริกา ไม่คิดว่ามันจะหักหลังกันได้ลงคอ เขาริ่สุดส่าห้จะมาแบบเงียบๆ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องออกงานแบบที่มารดาขอ สุดท้ายก็ไม่รอดหูรอดตา ท่านอยู่ดี

“เพื่อนดิณณ์ออกจะน่ารัก”

“ครับ น่ารักมากกก...” เขาลากเสียงยาวเมื่อนึกถึงตัวการ อย่าให้ถึงที่เขาบ้างแล้วกัน

“พี่แซมปีได้รับเชิญไปงานวันเกิดท่านเจ้าสัวธนินทร์ด้วย
เหรอะคะ”

โชติกาตาโตเมื่อเปิดดูการ์ดเชิญสุดหรูของผู้จัดการ และเจ้าของวันเกิดก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เพราะเจ้าสัวธนินทร์คือพ่อว่าที่สามีในอนาคตของเธอนั่นเอง แบบนี้เข้าทางเลยนะสิ เหมือนสะพานทอดให้เธอไปเป็นสะใภ้เจ้าสัวชัดๆ

“แกก็รู้ว่าในวงการบันเทิงฉันมีอิทธิพลแค่ไหน เด็กในสังกัดฉันก็ไปขึ้นปกหนังสือเจ้าสัวตั้งมากมาย รวมถึงแกเองก็ด้วย”

“นั่นนะสิ” โชติกาพยักหน้าเห็นด้วย ผู้จัดการส่วนตัวของเธอ ถือว่ามีชื่อเสียงเรื่องการปั้นเด็กเข้าวงการมาก ใครที่ผ่านมือชนิทร มีชื่อเสียงร้อยละเก้าสิบห้าเสียล่ะ “พีแชนป์จะชวนโซไปด้วยโซไหม” โชติกาจะพริบตาปริบๆ ขอความเห็นใจจากผู้จัดการ หวังให้เขาหนีบเธอเข้าร่วมงานด้วย

“ไม่ต้องมาทำหน้าที่แบบนี้ ฉันพาแกไปด้วยอยู่แล้ว”

“พีแชนป์เป็นนางฟ้าสำหรับโซเสมอ” หญิงสาวประจบเสียงหวาน

“นี่เป็นโอกาสทองของแกแล้วนะโซ พยายามเข้าถึงตัวคุณพิรภัทรให้ได้มากที่สุด และแน่นอนว่าแกมีคู่แข่งระดับเดียวกันแน่ๆ หรือบางทีพวกหล่อนก็นำหน้าแกไปไกลโซแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ เพราะโซมีอุปนิสัยเสริมอาวุธอย่างพีแชนป์อยู่ทั้งคน งานนี้มีแข่งทางโค้งแน่”

คฤหาสน์เจ้าสัวชนิทร

งานฉลองวันเกิดอายุครบห้าสิบสามปีของเจ้าสัวชนิทรถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่และสมเกียรติเจ้าของงานเป็นอย่างยิ่ง โดยใช้บริเวณสนามหญ้าหน้าบ้านที่มีพื้นที่หลายตารางวาในการจัดงาน และผู้ที่ได้รับเกียรติมาร่วมงานต่างก็มีชื่อเสียงในวงสังคมและวงการธุรกิจ หรือแม้แต่เนักการเมืองระดับประเทศก็ได้รับเชิญ

เจ้าสัวชนิทรเดินทักทายแขกคู่กับภรรยาและลูกชายอย่างเป็นกันเอง พิรภัทรได้รับความสนใจจากผู้คนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสาวสวยที่มาร่วมงานต่างก็หมายปองชายหนุ่มไว้ใจ รวมไปถึงซูเปอร์สตาร์สาวอย่างโชติกาด้วย

“เซ็ดน้ำลายแกหน่อยยายโซ” ชนิทรกระซิบบอกโชติกาให้ไต่ยืนกันเพียงสองคน เพราะดาราสาวออกอาการมากจนเกินงาม เล่น

มองเป้าหมายจนตาเอ๋ม

“คุณพี่เขาคุ้ยทุกระเบียดนิ้วจริงๆ พี่แหมบ”

โชติกา mong พี่ภักตร์ที่กำลังคุยกับแขกด้วยท่าทางอ่อนน้อม ถ่อมตน รอยยิ้มประดับหน้าหล่ออยู่ตลอดเวลา ยามพูดคุย ไม่ใช่แค่นัยน์ตาที่ปาก แต่รวมถึงดวงตามีเสน่ห์นั้น ทำให้เธอไม่อาจละสายตาไปจากภาพเบื้องหน้าได้

“เรื่อนั้นฉันรู้ แต่แถมควรจะเก็บอาการหน่อย ไม่ใช่มองเขาตาเอ๋มแบบนั้น”

“ก็คุณพี่เขาน่ามองนี่” หญิงสาวแตกต่างให้ตัวเองและรอยยิ้มให้ท่านเจ้าสัวเดินมาถึงโต๊ะที่เธอนั่งใจจะขาด ทว่าเมื่อมองไปที่พนักงาน ซึ่งมีแขกกลุ่มหนึ่งเข้ามาใหม่ รอยยิ้มที่มิบบนใบหน้าโชติกา ก็หายวับไปกับตา “โซไปเข้าห้องน้ำก่อนนะพี่แหมบ”

“อ้าวยายโซ...อีกไม่กี่โต๊ะเจ้าสัวก็เดินมาถึงแล้วนะ” ชนิทร ไม่เข้าใจดาราสาว เพราะรู้ว่าโชติกา กำลังรอยคยเวลานี้อยู่ แต่เมื่อโอกาสมาถึงกลับวิ่งหนีไปซะอย่างนั้น

“โซจะกลับมาให้ทันค่ะ”

“เดี๋ยวลียายโซ” ชนิทรพยายามเรียกหญิงสาวไว้ แต่เสียงดังมากไม่ได้เพราะเกรงใจเพื่อนร่วมโต๊ะคนอื่น และตอนนี้โชติกา ก็หายลับไปกับความมืดเสียแล้ว “เป็นอะไรของมันเนี่ย”

“นึกว่าจะไม่มากันซะแล้ว”

เสียงเจ้าของวันเกิดเรียกความสนใจจากชนิทรได้เป็นอย่างดี และรู้ต้นเหตุอาการแปลกไปของโชติกาได้ในทันที เพราะ ‘อัสวเมธานนท์’ สีหน้า

ทางด้านคนที่หลบออกมาแล้วแต่จำอ้าวจนลืมหุ้สจูดหมาย ปลายทาง ทำให้ตอนนี้โชติกาเดินมาจนถึงสวนหลังบ้านของเจ้าสัว ชนิทร ยอมรับว่าบ้านหลังนี้ใหญ่โตโอ่อ่าเหมาะสมกับฐานะเจ้าของ

บ้านเป็นอย่างยิ่ง นี่ถ้าเธอได้มาเป็นสะใภ้ตระกูลนี้จริงคงสบายไป
ทั้งชาติ เพราะเจ้าสัวท่านมีลูกชายแค่คนเดียว ทรัพย์สินสมบัติที่มีคง
ไม่ปันพิวภัทร และสุดท้ายก็จะตกทอดไปยังลูกของเธอในที่สุด

“ความคิดแค้นนางร้ายมากโซติกา” หญิงสาวต่อว่าตัวเองพลาง
มองหาทิศทางเพื่อนั่งพักเหนื่อยและทำใจเดินกลับเข้างานอีกรอบ ซึ่ง
ม้าหินอ่อนหน้าโรงกล้วยไม้เหมาะมากที่สุดในที่สุด แต่อารมณ์เธอต้องมา
สะดุด “ใครมาสูบบุหรี่แถวนี้เนี่ย”

โซติกายกมือขึ้นปิดจมูกเมื่อได้กลิ่นบุหรี่ แต่ยังหาต้นตอไม่เจอ
หญิงสาวทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้พร้อมกับมองรอบๆ แต่จนแล้วจนรอดก็
ยังไม่ว่าใครเป็นเจ้าของควันพิษ ทว่า...

“กรี๊ด! นายเป็นใคร! มายืนทำอะไรตรงนี่!”

โซติการ้องกรี๊ดออกมาในจังหวะที่หันกลับมาเจอชายแปลกหน้า
ยืนจ้องเธออยู่ แถมยังมีท่าที่ไม่น่าไว้วางใจ ผิวดำคล้ำ หนวดเครายาว
เพิ่ม ผมเผ้าก็เหมือนไม่ได้หวี ถ้าเป็นนักแสดงก็รับบทได้อย่างเดียวคือ
โจรปล้นฆ่า

‘หรือว่าเขาจะเป็นโจรปล้นฆ่าจริงๆ’ โซติกาเริ่มระแวงคนตรง
หน้า หยิบกระเป๋าถือที่ตนวางทิ้งไว้อย่างมือไม้สั่น ก้มมองเสื้อผ้า
ตัวเองที่สวมชุดราตรีเกาะอกสีขาวยิ่งน่ากังวล อาจจะไม่ใช่ว่าแค่ปล้น
ฆ่าธรรมดา ทว่าอาจจะมีอุปชั่นพ่วงข่มขืนผืนฆ่าขึ้นมาอีกอย่าง

“จะมาปล้นฉันหรือ ฉันไม่มีอะไรให้ปล้นหรอก ตอนนี้ฉันตกอับ
จะตาย” เธอยิ่งกลัวจับใจเมื่อชายหนุ่มแปลกหน้ามองมาอย่างกับจะ
กินเลือดกินเนื้อ “ในกระเป๋าที่ไม่มีอะไร นอกจากโทรศัพท์” โซติกา
มือไม้สั่นเปิดกระเป๋าให้เขาดู แต่กลายเป็นว่าทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ
หนักกว่าเดิม

“จะเลิกบ้าได้หรือยังแม่คุณ!” ดิณณภพพุดขึ้นด้วยความหัวเสีย
ให้ตายเถอะ นี่สภาพเขาดูแยขนาดเจ้าหล่อนเข้าใจผิดคิดว่าเป็นโจร

เลยอย่างนั้นหรือ “ผมไม่ใช่โจรอย่างที่คุณกล่าวหา”

“ฉันไม่ได้กล่าวหานะ” หญิงสาวรีบปฏิเสธ ทั้งที่เธอเป็นอย่างที่เขากล่าวหาามาทั้งหมดนั้นละ แต่เพื่อชีวิตการเป็นสะใภ้เจ้าสัวของเธอจะยังคงอยู่จึงต้องปฏิเสธไป ทว่าเหมือนสกลการโกหกของเธอจะติดลบ

“เธอ...” ตีณณภพลากเสียงยาว

“ใครใช้ให้นายมาทำอะไรลับๆ ล่อๆ ตรงนี้เล่า” เมื่อโกหกไม่รอดก็จำต้องพูดความจริงออกมา

โชติกาปิดกระเป๋ที่ไม่มีอะไรมีค่า นอกจากโทรศัพท์ไว้ดังเดิม ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อเขาไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิด ก่อนจะสำรวจคนที่บอกว่าตัวเองไม่ได้เป็นโจร

ชายหนุ่มแต่งกายด้วยชุดกึ่งไปรเวตกึ่งสุภาพ สวมเสื้อยืดคอวี สีขาวสวมทับด้วยสูทสีดำ นุ่งกางเกงยีนสีเข้มพอดีตัว นี่ถ้าเขาโกหกหนวดและจัดแต่งทรงผมคงจะดูดีมาก ด้วยหุ่นกำยำที่สูงเกินมาตรฐาน ชายไทยแบบนี้เป็นนายแบบได้ไม่ยากเลย

“ผมต่างหากที่ต้องถามคุณว่ามาทำอะไรลับๆ ล่อๆ ตรงนี้ เพราะผมก็อยู่ตรงนี้ของผมมานานแล้ว ก่อนที่คุณจะเดินมาซะอีก”

ตีณณภพมองผู้หญิงสวยจัดตรงหน้าด้วยความเหนียวแน่นหัวใจ เธอเป็นผู้หญิงที่สวยมากคนหนึ่ง และคงเป็นแขกที่มาร่วมงานวันนี้ แต่เพราะท่าทางไม่เต็มเต็งของเธอทำให้เขาต้องส่ายหัว

มืออย่างที่ไหนเจ้าหล่อนเห็นผู้บริหารบริษัทอสังหาริมทรัพย์เป็นโจรไปได้ ถึงสภาพภายนอกจะดูกำกึ่งก็เถอะ แต่เขาก็มีสง่าราศีอยู่ในตัวเหมือนกันนั่นละน่า

ตีณณภพมาร่วมงานวันเกิดของท่านเจ้าสัวตามคำสั่งของบิดา โดยตามมาสมทบทีหลัง แต่ยังไม่ทันได้เดินเข้างานก็ถูกมองด้วยสายตาหยาบเหยียดจากแขกท่านอื่น หากมองจากภายนอกเขาอาจเหมือนโจรอย่างที่หญิงสาวบอก และจากสายตาบางคนที่มองมาก็ล้วน

ตัดสินใจคนจากภายนอกทั้งนั้น เขาจึงตัดสินใจเดินเลี้ยวออกมาที่แห่งนี้ แทน

“แสดงว่ากลิ่นบูหรืนั่นก็มาจากนายสินะ”

“อือฮี้” ชายหนุ่มยอมรับไปตามตรง ยกบูหรืที่ยังไม่หมดมวนให้เธอดู

“เฮ้อ...ทำลายตัวเองยังไม่พอ ยังจะมาทำลายคนอื่นเขาอีก” โชติกาบ่นอุบคนเดียว แต่ก็ดังพอให้อีกคนได้ยิน

“ถ้าไม่อยากถูกทำลายก็กลับเข้างานไปเถอะคุณผู้หญิง” ดิณณภพโบกมือไล่อย่างไม่แยแส ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโดยไม่สนใจหญิงสาวแปลกหน้าอีก

“นายเองก็เป็นแขกในงานเหร่อ” เมื่อยังไม่พร้อมจะเข้างาน จำต้องนั่งตกรุ่นต่ออีกหน่อยเลยชวนชายหนุ่มคุย เพื่อว่าเขาจะรู้จักเจ้าของงานและทำให้เธอได้ข้อมูลเพิ่มเพื่อจับพิรุธต่อไป

“เร็วๆ สีวะพวกเอ็ง แยกเริ่มมาเยอะแล้ว อาหารเครื่องดื่มมีย่าได้ขาด”

เสียงเอะอะจากอีกฝั่งหนึ่งของบ้านทำให้โชติกาหันไปมอง ซึ่งคาดว่าจะป็นจุดจัดเตรียมอาหารของงาน มีพนักงานที่แต่งกายด้วยสูทดำกำลังทำงานกันอย่างแข็งขัน เมื่อหันมามองคนข้างกายซึ่งแต่งกายแบบเดียวกันก็คิดว่าเขาคงรู้งานมาสูบบูหรืนั่นเอง และด้วยหน้าตาไม่น่ารับแขกของเขา ชายหนุ่มน่าจะเป็นคนขับพอร์ตหลังคร้วมากกว่า

“นายเป็นพนักงานของภัตตาคารอาหารที่เจ้าสัวจ้างมาใช้ใหม่”

“ผมเหมือนขนาดนั้นเลยเหร่อ” ดิณณภพถามกลับ เขาควรจะได้ใจใช้ใหม่เสียที่ถูกเลื่อนสถานะจากโจรมาเป็นพนักงานดูแลอาหาร

“แล้วไม่ใช่เหร่อ”

“อย่างที่คุณคิดนั่นแหละ” ดิณณภพไม่แก้ความเข้าใจผิด บอก

ว่าเป็นผู้บริหาร เธอก็คงไม่มีทางเชื่อเหมือนเดิม เป็นพนักงานดูแลอาหารก็ไม่เสียหายอะไร แถมยังเป็นอาหารจากภัตตาคารดังอีก

ครี๊ด ครี๊ด

เสียงสั้นเตือนของโทรศัพท์ทำให้โชติกาต้องหยิบมันขึ้นมาดู ผู้จัดการของเธอนั่นเองที่ส่งข้อความมา

คุณพิรภัทรของแกเดินกำลังจะถึงโต๊ะเราแล้ว กลับเข้างานมาได้แล้ว

ข้อความจากซินนิทร์ทำให้โชติกาตื่นตัว คงได้เวลากลับเข้าไปร่วมงานแล้ว แม้จะต้องเจอใครบางคนก็คงไม่มีทางเลือก ดีไม่ดีเขาอาจจะไม่สนใจเธอเลยด้วยซ้ำไป

“ฉันทขอตัวก่อนนะ” โชติกาลุกขึ้นบอกลาทั้งที่ไม่จำเป็นเลย ด้วยซ้ำ

“คุณเป็นแฟนของลูกชายบ้านนี้หรอ” ไม่รู้อะไรจิตใจให้เขาถามออกไป ทั้งที่ไม่ใช่คนที่เขาอยากรู้เรื่องชาวบ้าน แต่เมื่อพลั้งปากออกไปแล้วก็คงคืนคำไม่ได้

โชติกาที่เดินออกไปแล้วชะงัก ก่อนจะหันกลับมาตอบคนถามด้วยใบหน้ามีรอยยิ้ม “เป็นว่าที่แฟนในอนาคตนะ”

เธอก็คงไม่ต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่มาร่วมงาน เพราะพวกเธอเหล่านั้นต่างก็หมายปองลูกชายคนเดียวของเจ้าสัวธนินทร์ตาเป็นมัน แน่นนอนว่าพิรภัทรเป็นเหยื่ออันโอชะของพวกเธอเลยละ

“ผมจะบอกอะไรให้นะคุณผู้หญิง ผู้ชายนะเขาไม่ชอบถูกล่าหรือ แต่ชอบเป็นฝ่ายออกล่าเองมากกว่า”

ติณณภพพูดไปตามนิสัยผู้ชายโดยทั่วไป ยกตัวอย่างเช่นเขาเป็นต้น ส่วนไอ้พวกที่ชอบให้ผู้หญิงล่าแล้วรอตะครุบเหยื่อนะมันมีแต่ส่วนน้อย เพราะผู้ชายก็เหมือนเจ้าป่าที่ต้องการประกาศศักดาของตัวเองด้วยการออกล่า

“นายคิดแบบนั้นหรือ” โซติกาที่เดินไปแล้วรีบวิ่งกลับมาที่เดิม เมื่อได้ฟังคำแนะนำจากชายหนุ่มแปลกหน้า

เธอไม่รู้ว่าเขาแนะนำหรือพูดผ่านๆ ไปเท่านั้น แต่เชื่อว่ามันจะเป็นประโยชน์กับเธอไม่มากนักเลย ในเมื่อเขาเป็นผู้ชายเหมือนกัน ย่อมรู้ว่าผู้ชายคิดกันยังไง และเธอไม่อาจหาคำตอบแบบนี้ได้จากผู้จัดการส่วนตัว แม้ชนินทร์จะเป็นผู้ชายก็เถอะ

“มันก็ควรเป็นแบบนั้นไม่ใช่หรือ”

ติณณภพเริ่มไม่มั่นใจว่าตัวเองพูดอะไรน่าสนใจออกไป เพราะสีหน้าของผู้หญิงตรงหน้าดูมีความหวังเหมือนกำลังค้นพบแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ ซึ่งทำให้เขานึกกลัว

“แล้วฉันควรจะทำยังไงให้เสียอยากออกเล่าเองล่ะ” โซติกานั่งลงตามเดิม และตั้งใจฟังชายหนุ่มแปลกหน้าไปด้วย นี่ถ้ามีสมุดปากกาอยู่ในกระเป๋าคงเอาออกมาจดไปแล้ว หรือเธอควรจะอัดเสียงเขาไว้ดี

“อย่างแรกผู้ชายเขาต้องสนใจคุณก่อน เขาถึงจะอยากออกเล่า”

ติณณภพไม่ได้อยากยุ่งเรื่องคนอื่น แต่เพราะดวงตาใสๆ ของคนตรงหน้าทำให้เขาจำต้องพูดออกไป ดูท่าแล้วเจ้าหล่อนจะชอบพิรักษเธอามากๆ หากแนะนำไปคงไม่เสียหายอะไร แม้ไม่รู้ว่าชายที่หญิงสาวหมายปองมีนิสัยใจคออย่างไร แต่เขาก็เลือกพูดจากที่เห็นโดยทั่วไปและจากนิสัยตัวเอง

“แล้วฉันไม่น่าสนใจหรือ”

เธอเธอจริงๆ ไม่คิดว่าสาวเจ้าจะกล้าถามคำถามแบบนี้ออกมา การจะถามแบบนี้คนคนนั้นต้องมั่นใจในตัวเองระดับหนึ่งเลยละ ซึ่งเธออาจจะเกินระดับหนึ่งไปมากแล้วด้วย

“ผู้ชายแต่ละคนมีความชอบไม่เหมือนกัน”

“แล้วฉันควรจะทำยังไงให้คุณพี่เขาสนใจล่ะ”

“ผู้ชายร้อยละเก้าสิบเก้าชอบผู้หญิงฉลาด” ไม่มีใครเก็บสถิติ

หรือก แต่เขาบอกไปตามความรู้สึก ผู้ชายก็ยอมอยากได้ผู้หญิงฉลาด เป็นคู่ครองทั้งนั้น

“หวังว่าคุณที่จะเป็นผู้ชายหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เหลืออยู่” หญิงสาวพูดกับตัวเองเสียงเบาด้วยความท้อแท้ แถมที่ปรึกษาเฉพาะกิจยังให้กำลังใจกันสุดๆ

“ระดับนั้นเป็นร้อยละเก้าสิบเก้าชั่ววูบ” ชายหนุ่มออกความคิดเห็นก่อนจะพูดต่อ “จากที่ผมฟังมาทั้งหมด คุณกับเขาน่าจะยังไม่เคยทำความรู้จักกันจริงจัง”

“ครั้งแรกที่เจอกันเลยต่างหาก”

“เอาง่ายๆ คือคุณก็อย่าแสดงออกจนเกินงาม ทำตัวให้เป็นผู้หญิงน่าสนใจ แล้วอย่าคิดไปลงแข่งกับผู้หญิงคนอื่นอย่างโจ่งแจ้งเสีย เพราะมันจะทำให้เสียคะแนน ใช้รอยยิ้มพิมพ์ใจของคุณนี่แหละ เรียกความสนใจจากเขา”

ก่อนหน้านั้นที่หญิงสาวยิ้มให้ ทำให้เขารู้ว่าเวลาเธอยิ้มนั้นน่ามองมากกว่าทำหน้านิ่งเป็นไหนๆ

“ฉันรู้ว่าฉันเป็นคนยิ้มสวย แต่แค่รอยยิ้มมันจะได้ผลหรือ” โซติกาเริ่มไม่มั่นใจ

“เจอกันครั้งแรกจะลาไปอำเภอยะริ่ง มันต้องค่อยเป็นค่อยไปสิ ไม่งั้นผู้ชายเขาก็กลัวแย่”

“เขาเป็นว่าฉันจะทำตามที่คุณแนะนำก็แล้วกัน” โซติกายิ้มให้อีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นยืน “ขอบคุณนะ ฉันต้องไปแล้วละ เดี่ยวไม่ทันเจอคุณพี่กันพอดี”

“ขอให้โชคดีครับ”

“อ้อ...แล้วนายก็อย่าไปบอกใครล่ะว่าฉันมาขอคำปรึกษาเรื่องผู้ชายจากนาย ไม่งั้นซุบ'ตาร้อย่างฉันเสียชื่อเสียงกันพอดี และนายไม่ต้องดีใจไปนะที่ได้คุยกันเป็นการส่วนตัวกับฉัน ไม่ต้องตื่นเต้นๆ

ทำใจสบายๆ ได้เลย”

โชติกาพูดจบก็เดินจากไป ปล่อยให้คนที่กลายเป็นผู้ให้คำแนะนำได้แต่งงวय เพราะไม่มีอะไรที่ทำให้เขาตื่นเต้นดีใจกับอีกแค่คุยให้คำแนะนำผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่ง

“กูจะเริ่มจะส่งสารผู้ชายคนนั้นขึ้นมาแล้วสิ” ตีณณภพส่ายหัวด้วยความขบขัน ก่อนจะรับสายผู้เป็นพ่อที่โทร. เข้ามา “ครับพ่อ...”

2

เป้าหมายมีไว้พุ่งชน

“โอเครีเปล่าโซ” ชนินทร์ถามด้วยความเป็นห่วงเมื่อดาราสาวในสังกัดเดินกลับมา นั่ง แต่เมื่อโชติกายิ้มให้ก็ผ่อนคลายใจออกมาด้วยความสบายใจ “รู้ไหมแกทำให้พี่เป็นห่วง”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า แค่นี้จึ๊บๆ” หญิงสาวทำท่าประกอบคำพูดพร้อมกับขยิบตาให้ พอดีกับที่เจ้าสัวและภรรยาเดินมาทักทายที่โต๊ะพอดี บทสนทนาจึงจบลงเพียงเท่านั้น

“ขอบคุณที่มาร่วมงานนะครับ” ท่านเจ้าสัวพูดด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะอุทานออกมาด้วยความตกใจ “โอ๊ะ! นั่นใช่คุณโชติกาหรือเปล่าครับ”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งค่ะที่ท่านเจ้าสัวจำใจได้” โชติกาพูดเสียงนอบน้อมและยิ้มกริ่มด้วยความยินดี

แปลกใจไม่น้อยที่ท่านเลือกจะทักเธอ ทั้งที่แขกร่วมโต๊ะต่างก็มีชื่อเสียงทั้งนั้น ทว่านี่เป็นโอกาสทองของเธอ ในเมื่อพอว่าที่สามีทักทายมาขนาดนี้ก็อย่าทำให้เสียชื่อขวัญใจมหาชนห้าปีซ้อนเด็ดขาด

โชติกาพยายามไม่สบตากับหนุ่มหล่อที่หมายปอง เพราะคำพูดของชายหนุ่มแปลกหน้ายังดังก้องในหู ‘อย่าแสดงออกจนเกินงาม’ เธอเฝ้าแต่ท่องคำนี้ไว้ในใจและเพียงยิ้มหวานออกมาเท่านั้น

“มีใครบ้างล่ะที่จำ โซติกา ประกายวรรณ ไม่ได้ ที่สำคัญยอดขายอันดับหนึ่งตลอดกาลของหนังสือเราคือเดือนที่มีหนูมาขึ้นปกให้ทำไมฉันจะจำไม่ได้”

“เพราะหนังสือของท่านเจ้าสัวต่างหากค่ะที่ทำให้คนรู้จักโซมากขึ้น”

“หนูนี่นา...เอาเป็นว่าตามสบายแล้วกันนะ ขาดเหลืออะไรก็บอกได้”

“ขอบคุณค่ะท่านเจ้าสัว” หญิงสาวพนมมือไหว้ด้วยความอ่อนช้อย ไม่ให้เสียชื่อนักแสดงสาวซูป’ตาร์ที่ร่ำเรียนวิชาการแสดงมายาวนาน

“ถ้าอย่างนั้นฉันไปทักทายแขกคนอื่นก่อนนะ”

โซติกาส่งยิ้มให้ท่านเจ้าสัวและภรรยาอีกครั้ง เลยไปถึงลูกชายของท่านที่กำลังมองมาพอดี หญิงสาวผละเล็กน้อยเมื่อเห็นเขามองเธออยู่ ไม่รู้ว่าเขาจ้องเธอมานานแค่ไหนแล้ว แต่ก็ต้องรีบดึงสายตากลับไม่ให้เขารู้ว่าเธอกำลังตระหนกตกใจและดีใจจนเนื้อเต้นเป็นจังหวะแทงโก้

เมื่อเช้าของงานและครอบครัวเดินจากไปแล้ว โซติกาก็ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“ดูไม่ใช่แกล้งยายโซ” ชนินทร์พูดให้ได้ยินเพียงสองคน การกระทำที่ดูอ่อนช้อยและเป็นกุลสตรีผู้เพียบพร้อมของโซติกาเมื่อครู่ทำให้แปลกใจ ไม่รู้ว่าดาราสาวจะมาไม่ไหนกันแน่

“แล้วพี่แซมปึกคิดว่าถ้าเป็นโซตัวจริง คุณพี่เขาจะสนใจไหม”

“ฉันตอบแทนเลยว่า ไม่!”

เพราะรู้ว่าสิ่งที่โซติกาแสดงออกกับชีวิตจริงนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ยังนึกชื่นชมเจ้าหล่อนที่แสดงให้คนอื่นเชื่อได้ว่าเป็นคนเรียบร้อยอ่อนหวาน

“เราต้องอย่าแสดงออกจนเกินงาม ทำตัวให้เป็นผู้หญิงน่าสนใจ ที่สำคัญอย่าคิดไปลงแข่งกับผู้หญิงคนอื่นอย่างโจ่งแจ้ง เพราะมันจะทำให้เราเสียคะแนน ใช้อย่ยมิมพิใจของโซนี่แหละเรียกความสนใจจากเขา”

“แกดูฉลาดขึ้นนะโซ ู้ใหม่แกทำให้ฉันลืมภาพเกรดสองจุดศูนย์หนึ่งของแกตอนจบ ป. ตริไปเลย”

“นี่คำชมหรือพี่แซมป์” โซติกาย่นจมูกใส่ ไหนจะต้องทำงาน ไหนจะต้องเรียน ได้ใบปริญญามาครองก็ดีตายซัก “เกรดเฉลี่ยไม่ได้ บ่งชี้ทุกอย่างของชีวิตหรอกน่า”

“ฉันแค่จะบอกว่าแกรู้จักคิดขึ้นเยอะ”

“ปกติโซทำอะไรไม่คิดหรือไง” หญิงสาวย้อนถาม

“ก็โซนี่สิ”

“พี่แซมป์!”

“เอาเถอะน่า แล้วนี่แกจะทำยังไงต่อ” ชนินทรปรับเปลี่ยนเรื่อง ก่อนจะถูกดาราสาวหักคอตายเสียก่อน พร้อมกับพยักพยิดให้ดู สองสาวไฮโซโตะตรงหน้าที่กำลังเล่นนูเล่นตากับลูกชายเจ้าสัวชนินทร “แกคงตามพวกหล่อนไม่ทัน”

“เคยได้ยินไหม ซ้ำๆ ได้พริ้วเล่มงามไง”

“กลัวมันจะไม่ทันการนะซี้ เพราะพริ้วเล่มงามนะถูกาบไปกิน ก่อน”

“เชื่อโซเถอะน่าพี่แซมป์” โซติกาบอกผู้จัดการให้เชื่อตน ทั้งที่ตัวเองไม่ได้มีความมั่นใจแม้แต่น้อย แต่ถ้าจะลองเชื่อกำแนะนำจากผู้ชายด้วยกันคงดีกว่าเชื่อตัวเองเป็นไหนๆ

...

สองสาวอยู่ร่วมงานวันเกิดท่านเจ้าสัวชนินทรจนถึงงานเลิกก่อน จะพากันกลับ ทั้งสองเดินออกมาที่ลานจอดรถซึ่งบ้านวิสิทธิ์ธรรานนท์

จัดแจงให้

“ฉันไม่เห็นแกจะทำอะไรคุณพี่เขาเลย” ชนินทร์ถามขึ้นระหว่างเดินไปที่รถส่วนตัว

“ใครว่าโซไม่ทำละพี่แซมป์” โซติกายิ้มมุมปากด้วยความเจ้าเล่ห์ ก่อนจะนึกขึ้นได้ “ตายแล้วพี่แซมป์ โซลื้มมือถือไว้ที่โต๊ะนั่นๆ เลย” หญิงสาวเปิดดูกระเป๋าถือของตัวเองไปด้วย

“หาดีแล้วรึยัง”

“โซหาดีแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นพี่แซมป์ไปรอโซที่รถก่อนนะค่ะ เดี่ยวโซเดินกลับไปดูที่โต๊ะก่อน เผื่อมีใครเก็บไว้ให้” หญิงสาวพูดด้วยความกระวนกระวายใจ

“ให้พี่ไปเป็นเพื่อนไหม” ชนินทร์ถามด้วยความหวังดี เพราะจากลานจอดรถเข้าไปในงานถือว่าไม่ใกล้สัก

“ไม่เป็นไรค่ะ โซจะรีบไปรีบกลับ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไปรอที่รถก่อนก็แล้วกันนะ”

“ค่ะ”

โซติกามหันตัวกลับเพื่อเดินเข้างานอีกครั้ง ทว่ากลับต้องตกใจจนผงะถอยหลังโดยอัตโนมัติ ช້วยังโซคร่ำไถ่ที่พื้นด้านหลังเป็นหลุม ทำให้จิ้งหะกั้วเสียชีวิตลงจนหายไป

แต่ในความโซคร่ำไถ่ก็มีความโซคดีอยู่ เมื่อชายร่างสูงที่เดินตามหลังมาคว้าตัวเธอไว้ได้ทัน ไม่อย่างนั้นได้ล้มลุกคลุกคลานไปเรียบร้อย

โซติการับคว่ำร่างสูงไว้เป็นที่ยึดตามสัญชาตญาณ พอดีกับที่ชายหนุ่มคว้าเอวคอดของเธอไว้ ทำให้ตอนนี้ร่างทั้งสองแนบชิดกัน แม้แต่อากาศก็ยังผ่านไม่ได้

ทั้งสองจ้องตากันในระยะประชิดเพราะไม่มีใครคาดหมายว่าจะตกอยู่ในท่วงท่าแบบนี้

“เอ่อ...ขอบคุณที่ช่วยโซไว้ นะค่ะ...คุณพี่ภัทร”

โชติกาเป็นฝ่ายเอื่อยขึ้นก่อนพร้อมทั้งขยับกายให้เจ้าของร่างสูงปล่อยตัวเอง ทั้งที่ความจริงเธออยากจะอยู่ในท่านี้ให้นานเท่านั้น ทว่าคำพูดของผู้ให้คำชี้แนะยังดังก้องในหัว จึงได้แต่ตัดใจ

‘ผู้ชายอะไร ตัวหอมเป็นบ้า’ โชติกาคิดในใจ แต่ก็พยายามทำสีหน้าให้เป็นปกติ

เธอตั้งใจลืมโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะเพราะเห็นเป้าหมายเดินสำรวจความเรียบร้อยของงาน จึงลองเสี่ยงดวงเอา หวังว่าเขาจะตามหาเจ้าของมือถือ เพราะรูปพักหน้าจอเป็นรูปของเธอ ทว่าจนแล้วจนรอดชายหนุ่มก็ไม่ยอมมาติดกับเสียที จนคิดว่าต้องเดินกลับไปเอาโทรศัพท์ที่ตั้งใจลืมไว้ด้วยตัวเอง

ช่วงเวลาที่โชติกา กำลังตัดสินใจกลับเข้าไปในงานก็เหลือบเห็นหนุ่มร่างสูงคุ่นตาจากกระจกมองข้างของรถคันหนึ่ง จึงแสรังบอกผู้จัดการสาวไปแบบนั้น

เมื่อคนตัวสูงเดินเข้ามาใกล้จึงหมุนตัวกลับไปเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ และแล้วพระเอกในชีวิตจริงก็ทำเหมือนพระเอกในละครเปียบ นั่นคือรับนางเอกที่กำลังเสียหลักหงายหลังได้ทันทั่วทั้งที่

การที่เธอเป็นนักแสดงมากฝีมือ การแสดงออกทั้งท่าทางและสีหน้าจึงทำได้ดีจนเป้าหมายไม่มีทางรู้ทัน

‘ถึงจะเป็นนางเอกมาตลอดทั้งชีวิต แต่ว่าฉันก็เรียนรู้บทนางร้ายมาดีเหมือนกัน หึฯ’ หญิงสาวยิ้มล่ำพองในใจ ทว่าสีหน้าที่แสดงออกมานั้นคือรู้สึกผิดเสียเต็มประดา

“ไม่เป็นไรครับ” พิรภัทรปล่อยหญิงสาวให้เป็นอิสระพร้อมกับเว้นระยะห่างให้เหมาะสม

“ถ้าอย่างนั้นขอตัวก่อนนะค่ะ พอดีโซลิมของไว้ในงาน ขอขอบคุณพิรภัทรอีกครั้งนะค่ะที่ช่วยโซไว้” เธอแสรังทำสีหน้าร้อนน ก่อนจะเดินเลยชายหนุ่มไปด้วยความรีบร้อน

“เดี๋ยวลีครับคุณโซ” พิรภัทรถือวิสาสะคว้ามือนุ่มไว้ในจังหวะที่เธอเดินผ่านตัว

โชติกาอมยิ้มเมื่อเป้าหมายเดินตามเกมที่วางไว้ ก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วหันกลับไปเลิกคิ้วถามเขา มองเลยไปที่มือแกร่งซึ่งจับมือเธอไว้

“ขอโทษที่รุ่มร่ามครับ” พิรภัทรรีบปล่อยมือสาว กระแอมตอบคำถามทางสายตาเธอ “ถ้าของที่คุณโซว่าเป็นคือสมาร์ทโฟนเครื่องนี้ ไม่ต้องเดินไปให้เมื่อยแล้วครับ”

พิรภัทรขู่มือสมาร์ทโฟนซึ่งเป็นของแบกที่ลืมนำไว้ที่พนักงานเอามาให้ตน เขาจึงถือวิสาสะกดเข้าไปดูหน้าจอ ถึงจะตั้งรหัสไว้ แต่เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าของเครื่องเป็นใคร เพราะภาพพักหน้าจอตอบคำถามเขาได้เป็นอย่างดี

“โอ๊ะ! นั่นมือถือของโซนี่อะ” โชติกาแสรว์ตาโตอย่างไม่คาดคิด

“ใช่ครับ” พิรภัทรยื่นสมาร์ทโฟนในมือให้เจ้าของ มองหญิงสาวที่ยิ้มด้วยความดีใจเมื่อได้รับของคืน

รอยยิ้มของโชติกาติดตาเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น ซึ่งเขายอมรับเลยว่าเธอยิ้มสวยจนเขาลืมไม่ลง และจำชื่อเธอได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่คนเป็นพ่อออกปากทักทาย

“ขอบคุณนะคะ โซนี่ี่ลืมนจริงๆ เลย คุณพิรภัทรเลยลำบากไปด้วย” หญิงสาวหยิบโทรศัพท์คืน ทั้งยังดำหนิตัวเองที่ขี้ลืมจนชายหนุ่มต้องลำบาก

“ไม่เป็นไรครับ ผมเป็นเจ้าของงาน ยินดีบริการเต็มที่” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้ “แล้วคุณโซเรียกผมว่าพี่เฉยๆ ก็พอครับ ไม่ต้องเรียกเต็มยศขนาดนั้น ผมไม่ค่อยชินนะ”

“ยินดีค่ะคุณพี่” โชติกาไม่ปฏิเสธ เธอพร้อมเรียกเขาว่า ‘พี่รัก’ ด้วยซ้ำ นี่ถ้าไม่คำนึงถึงความเป็นกุลสตรีอาจมีทูปหัวลากเข้าถ้าไปแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นโซซอตัวก่อนนะคะ ป่านนี้พี่แซมป์คงรอจนเบื่อแล้ว”

“ครับ”

โซติกาโบกมือลา ก่อนจะเดินเร็วไปที่รถตามคำพูดโดยไม่เหลียวหลังกลับมามองเป้าหมายอีก ไม่เช่นนั้นเขาจะสงสัยถึงความจริงที่เธอพยายามปกปิดไว้ แต่ทันทีที่ขึ้นรถและปิดประตูเรียบร้อยก็กรี๊ดร้องออกมาด้วยความอัดอั้น

“กรี๊ด!!! พี่แซมป์!!!!”

“ฉันเห็นแล้วอะ แผนสูงนะแกยายโซ”

ชนินทร์แบ่ปากใส่ยายผู้หญิงเจ้าแผนการ นี่ถ้าไม่เหลียวไปเห็นพิรภทรที่เดินตามมาไกลๆ คงคิดว่าโซติกาลืมโทรศัพท์มือถือไว้จริงๆ แต่ที่ไหนได้กลับเป็นแผนของเจ้าหล่อนทั้งหมด แถมยังสำเร็จอีกต่างหาก

“ถ้าเป็นนางเอกแล้วต้องขึ้นคาน ขอสลับัญญัติเป็นนางร้ายเสียยังดีกว่า”

“ยะ คุณนางร้าย”

เธอยิ้มเขินและพูดเสียงจริงจัง “คุณพี่หล่อไฮก้อะพี่แซมป์ ตัวจิ๋วหอมมากๆ นี่ถ้าโซไม่ใช่นางเอกรางวัลขวัญใจมหาชนห้าปีซ้อน คงเหวอแตกต่อหน้าคุณพี่เขาแน่ๆ ผู้ชายอะไรน่ารักเป็นบ้า”

“พี่ว่าคุณพี่เขาอะไรยังงี้กับแกอยู่นะ” ชนินทร์ออกความเห็น แต่ก็ไม่กล้าฟันธงร้อยเปอร์เซ็นต์

“เขาอะไรยังงี้กับโซสิดี เพราะนั่นคือสิ่งที่โซต้องการ”

“ขอให้ฉันมองไม่ผิดทีเถอะ”

ชนินทร์ขับรถออกจากลานจอดรถของงานตรงไปส่งโซติกาที่คอนโด ระหว่างทางกลับก็ได้รับสายซึ่งเป็นเบอร์ที่โทร. มาจากต่างประเทศ และคุ้นชินดีกับปลายสาย “ว่ายังไง...”

“ผมต้องการใช้เงิน”

“รอบนี้จะเอาเท่าไรล่ะ”

“สองล้าน” ปลายสายบอกจำนวนเงินที่ตัวเองต้องการ

“มันเยอะเกินไปไหม” ชนินทร์แบ่งรับแบ่งสู้ เพราะจำนวนเงินมากขึ้นกว่าครั้งก่อนๆ อยู่มาก แถมเงินในบัญชีของโชติกายังเหลือไม่มากอีกต่างหาก

“ถ้าพี่ไม่ให้ ผมจะไม่โทร. มาหาอีก เลิกเอาทีแล้วกัน” อีกฝ่ายขู่ และน้ำเสียงจริงจังนั้นเองที่ทำให้ชนินทร์ต้องตอบตกลงไป

“โอเคๆ เดียวพี่จัดการให้”

“ขอบคุณครับ” ปลายสายพูดจบก็ชิงวางสายไปทันที

ชนินทร์ได้แต่ถอนหายใจ ทว่าทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำตามความต้องการของอีกฝ่ายอย่างไม่มีข้อแม้ใดๆ

โชติกาตื่นขึ้นมาในยามเช้าด้วยความสดชื่น ได้หลับสบายตลอดทั้งคืน แถมยังฝันดีถึงเป้าหมายที่เธอเตรียมพุ่งชน หญิงสาวดึงที่ปิดตาออก ก่อนจะลุกขึ้นนั่งบิดตัวยืดเส้นยืดสาย

“วันนี้ต้องไปออกกำลังกายซะหน่อยแล้ว” เธอวางกำหนดการให้ตัวเอง

ถึงอายุจะล่วงเลยมาเกือบสามสิบห้าปีในอีกไม่กี่เดือน แต่การที่เป็นนักแสดงทำให้ต้องดูแลรูปร่างให้ดูดีอยู่ตลอดเวลา ถึงจะไม่ได้ออกกำลังกายบ่อยจนเป็นประจำ ทว่าอย่างน้อยในหนึ่งสัปดาห์ก็ต้องมีสักวันสองวันที่ได้ยืดเส้นยืดสาย

โชติกาลุกขึ้นจากที่นอนเข้าชำระร่างกายออกมาด้วยชุดเตรียมพร้อม หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กคล้องคอแล้วเดินออกจากห้องเพื่อลงไปที่ชั้นพิตเนส ทว่าเมื่อเปิดประตูออกมาก็แทบเซ็ดเลือดกำเดาไม่ทัน เพราะสิ่งที่เห็นอยู่เบื้องหน้าคือผู้ชายรูปร่างดีมาก ๆ คนหนึ่งกำลังเปลือยท่อนบน ท่อนล่างมีเพียงกางเกงยีนพอดีตัว แต่เอวกลับต่ำจน

เห็นขอบกางเกงชั้นในสีขาวยี่ห้อย และเขากำลังปีนบันไดเพื่อเปลี่ยนหลอดไฟหน้าห้องที่เสียเมื่อวันก่อน

สิ่งที่เรียกความสนใจจากเธอได้เป็นอย่างดีคือรูปร่างสูงเพรียวที่มีกล้ามเนื้อทั้งเป็นลอนเรียงตัวสวย เหนือโคลที่ไหลจากการอบหน้าลงลำคอ ผ่านร่องอกตกที่หน้าท้องเกร่ง ก่อนจะไหลซึมตามไรขนใต้สะดือลงไปขบกางเกง และปลายหางของมันก็อยู่ที่...

“ผู้หญิงสมัยนี้เขามองผู้ชายด้วยสายตาแบบนี้กันหรือ”

เสียงทุ้มคุ่นหูทำให้โชติกาหันหน้าไปมองช่างไฟทันที และใบหน้าที่คุณตาทำให้เธออ้าปากค้างหนักยิ่งกว่าเดิม เพราะไม่คาดคิดว่าผู้ชายเฒ่าทางสว่างให้เธอเมื่อคืนก่อนจะปรากฏตัวอยู่ที่นี้ในตอนนี้

“นาย!”

“รู้ไหมคุณผู้หญิง สายตาของคุณนี้น่ากลัวเป็นบ้า” ดิณณภพปีนลงจากบันไดเมื่อเปลี่ยนหลอดไฟดวงที่เสียเสร็จ

ก่อนหน้านี้เขารู้สึกได้แค่ว่าตนเองกำลังถูกจ้อง แต่เพราะกำลังทำงานติดพันเลยไม่ได้สนใจ ทว่าเมื่อเสร็จงานจึงหันไปมอง ได้พบกับหญิงสาวสวยจัดแม้ไม่ได้แต่งหน้าที่อยู่ในชุดออกกำลังกาย

เมื่อเพ่งมองดีๆ เลยจำได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่เขาเจอในงานวันเกิดของท่านเจ้าสัวธนินทร์ ทว่าสายตาเจ้าหล่อนกลับไม่ได้จ้องที่หน้าเขา แต่เธอกำลังมองมาด้วยสายตาบางอย่างตามลำตัวเขาตั้งแต่คอเรื่อยลงมาถึง ‘เป้ากางเกง’ นี่ถ้าไม่ออกปากทัก เจ้าหล่อนคงจินตนาการไปถึงไหนต่อไหนแล้วกระมัง

“นะ...นายมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” โชติกาพยายามเบี่ยงประเด็น ไม่สนใจที่เขากำลังพูดถึง แต่เอาเข้าจริงทำยากเหลือเกินเมื่อหุ่นเขาดีไปทุกสัดส่วนแบบนี้ เธอพยายามไม่มองต่ำกว่าปลายคางที่มีหนวดเคราปกคลุมของคนตรงหน้า แต่กล้ามเนื้อบนท้องของเขาก็คอยแต่จะดึงสายตาเธอให้มองต่ำอยู่รำไป

เกิดมาจนอายุสามสิบสี่ปีเจ็ดเดือนยังไม่เคยเห็นชิกซ์แพ็กใคร
น่าดูปลั้เท่านี้มาก่อน แม้จะเคยเห็นของผู้ชายคนอื่น หรือนักแสดงชาย
ที่ร่วมงานกันมาหลายคน แต่ของคนตรงหน้ากลับทำเธอเสียสติได้เป็น
อันดับหนึ่ง

“นายเป็นช่างไฟของคอนโดเธอ” เธอคาดเดาจากสิ่งที่เขาทำ
ไม่รู้ว่าทางคอนโดเลือกช่างไฟจากรูปร่างหรือไม่ นี่ถ้าเขามาเปลี่ยนผ้า
ต่อหน้าคนที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ถูกลากเข้าห้องคงโทษใครไม่ได้
นอกจากรูปร่างของเจ้าตัวที่มันล่อตาล่อใจซะเหลือเกิน

“พูดกับผมกรุณามองหน้าอย่ามองอย่างอื่นสิครับ” ตินณภพ
แทบหลุดคำเมื่อคนตรงหน้าเหล่ตามองลงต่ำกว่าหน้าเขาด้วยท่าทาง
น่าขัน แถมยังทำเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ทั้งที่เขาเพิ่งจับได้คาน้ำคาเขา

คนถูกจับได้เฉีใจด้วยความก่อเขินพร้อมกับเงยหน้ามองเขา
อย่างที่ปากพูด “ก็...มองหน้าอยู่นี่ไง”

“โอเค ผมจะเชื่ออย่างที่คุณบอกก็ได้” ตินณภพยกมือยอมแพ้
แต่ประโยคต่อมาของเขาทำเขาสอ่ลั้กลมหายใจ

“นี่นาย...ช่างเปลี่ยนหลอดไฟจำเป็นต้องถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อ
หรือ” โชติกาอดจะออกปากถามไม่ได้ เพราะปกติที่เห็นช่างไฟต้อง
แต่งตัวด้วยชุดยูนิฟอร์มของบริษัทที่ตัวเองสังกัดอยู่ แต่จากการแต่งตัว
ของเขาเหมือนกำลังเปลี่ยนหลอดไฟที่บ้านตัวเองอย่างไรวางนั้น และ
ต่อให้ดูยังไงที่นี้ก็ไม่น่าจะใช้บ้านของเขา

“ไม่จำเป็น” เขาตอบตามสิ่งที่คิด

“อ้าว...แล้วนายจะถอดเสื้อทำไม”

“ก็เพราะผมไม่ใช่ช่างเปลี่ยนหลอดไฟนะสิคุณ”

ตินณภพตอบเพียงในใจ ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจผิดให้อีกฝ่าย
แต่อย่างใด สภาพภายนอกเขาคงเหมือนช่างไฟกระมัง แต่คงไม่แปลก
เพราะก่อนหน้านี้เธอเคยทักว่าเขาเป็นคนดูแลเรื่องอาหารมาแล้ว

ครั้งหนึ่ง สุดท้ายนี้ไม่รู้ว่เจ้าหล่อนตาไม่ถึงหรือว่าสภาพของเขาเกิน
เยียวว่แล้วกันแน่

“ข้างนอกมันร้อนโง่” เขาบอกเหตุผลโง่ๆ ไป

“แล้วนี่ทำงานเสร็จแล้วหรือ”

“เสร็จแล้ว” ตินณภพตอบขณะเก็บบันไดและอุปกรณ์ทำงาน
ไปด้วย

“ชอบใจนายมากๆ นะที่ให้คำแนะนำฉันเมื่อวันก่อน”

โชติกากล่าวขอบคุณจากใจจริง หากคิดแผนการเองคงเข้าไป
ร่วมวงชิงพิรภัทรจากผู้หญิงคนอื่นอย่างคนไม่มีอารยะอย่างแน่นอน
แต่เพราะคำชี้แนะของชายหนุ่มทำให้เขามีแผนการแสนแยบยลเข้า
มาในหัว และเลือกใช้สิ่งทีตัวเองถนัดทีสุดเรียกร้องความสนใจจาก
เป้าหมายแทน

“หืม?... ”

ตินณภพหันมองหน้าหญิงสาวด้วยความข้องใจ ก่อนจะร้องอ้อ
เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้สาวเจ้ากำลังเดินหน้ารุกฆาตลูกชายเจ้าสัวธนินทร์
และดูจากสถานการณ์แล้วน่าจะสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

“มันสำเร็จไปได้ด้วยดีเสียว่ะ”

“เขาขอบคุณเป็นแฟน?”

“ยังไม่ถึงขั้นนั้น แต่ก็ถือว่าเรียกร้องความสนใจจากเขาได้เป็น
ที่น่าพอใจ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้โชคดีก็แล้วกัน” ตินณภพยิ้มให้พร้อมกับ
นำเครื่องมือไปวางกองไว้ที่ผนังห้องรอเรียกคนมาเก็บ ส่วนตัวเองก็เดิน
เข้าห้องฝั่งตรงข้ามห้องเธอ

“เดี๋ยวลินาย” โชติกาเรียกชายหนุ่มไว้ เพราะเห็นเขากำลังจะ
เข้าห้องฝั่งตรงข้ามห้องตัวเอง จากที่เธออยู่ที่นี้มานานแทบจะไม่เคย
เจอเพื่อนบ้านห้องนี้เลย แต่กลายเป็นว่าหนุ่มช่างไฟกำลังจะเปิดห้อง

ฝั่งตรงข้ามเข้าไป

“ครับ” ดิณณภพหยุดมือที่กำลังกดรหัสเข้าห้อง หันมาหาหญิงสาวที่เรียกเขาไว้

“เจ้าของห้องเขาจ้างนายมาทำไฟเหรอ”

“เปล่าครับ”

“แล้วทำไมนาย...”

ยังไม่ทันที่โชติกาจะถามสิ่งที่ตัวเองสงสัยออกมา ดิณณภพก็ชิงพูดขึ้นเสียเอง แถมยังเป็นคำถามที่เธอเตรียมจะถามเขาเสียด้วย

“กำลังสงสัยว่าผมจะเข้าไปในห้องนี้ทำไม เข้าไปได้ยังไง ใช่มั้ยครับ”

“ก็...ประมาณนั้น” หญิงสาวยิ้มแหย สายตาที่เขามองมาเหมือนกำลังบอกว่าเธอกำลังทำตัวเป็นสอไส้เกือกอยู่

เธอกำลังทำตามนโยบายของคนโดยอยู่ต่างหาก ที่ให้ผู้อยู่อาศัยทุกคนช่วยสอดส่องดูแลความผิดปกติ เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง และเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ร่วมชั้นและตึกเดียวกัน เธอไม่ได้อยากสอดรู้สอดเห็นเสียหน่อย ที่ทำไปเพื่อความปลอดภัยของทุกคนล้วนๆ

“ผมพักอยู่ที่นี่” ดิณณภพตอบออกไปตามความจริง เขาเป็นเจ้าของโครงการของตึกหลังนี้และตึกข้างๆ อีกสองตึก ส่วนห้องที่กำลังจะเข้าไปนี่คือห้องพักที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ เพราะห้องเดิมซึ่งอยู่อีกตึกกำลังตกแต่งใหม่ ต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะเข้าอยู่ได้ ที่นี่จึงเป็นห้องพักระหว่างเพื่อให้อาศัยระหว่างรอ

“มาดูแลห้องระหว่างเจ้านายไม่อยู่เหรอ”

‘สงสัยตาเธอจะไม่ถึงจริงๆ’ ดิณณภพคิดในใจ ถึงขนาดบอกว่าเขาพักอยู่ที่นี่ เจ้าหล่อนยังคิดว่าเขาเป็นคนเฝ้าห้องก็เกินเยียวยาแล้วจริงๆ

“คงอย่างนั้นครับ”

“ดีจังเลยเนอะ ฉันอยู่ห้องฝั่งตรงข้ามนี่เอง” หญิงสาวขึ้นไปที่ประตูห้องของตัวเอง “นายต้องการความช่วยเหลืออะไรบอกฉันได้เลยนะ ตอบแทนที่นายเคยช่วยฉันไง”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณความมีน้ำใจกับคนแปลกหน้าของเธอ ก่อนจะพูดขึ้นเมื่อเห็นชุดออกกำลังกายบนตัวหญิงสาว “คุณจะไปออกกำลังกายไม่ใช่หรือครับ” ตินณภพทักเพราะหายังยืนคุยกับสาวเจ้านานกว่านี้อีกหน่อย ดีไม่ดีอาชีพของเขาอาจจะเปลี่ยนไปอีกหลายอาชีพก็เป็นได้

“นั่นสิ มัวแต่คุยจนเพลิน”

โชติกาอึ้งແຫ໊ຍ ັ້ງ ອີກຄັ້ງ ອາຈຈະເພາະໄມ່ຄ່ອຍໄດ້ພບປະກັບໄກນອກຈາກຜູ້ຈັດການສ່ວນຕົວ ພອໄດ້ຊຸກກໍ່ເລີຍມີບທສນທນາຍາວເຍືຍດເປັນຮຸຣຸຣມດາ ແຄມຄນດຣງໜ້າຍັງພຸດຊຸຍຮຸຣຸຣມດາ ໄມ່ເຫັນເຮເປັນດາຣາດັງ ແລະໄມ່ຄິດຊາຍຊ່າວໄຫ້ນັກຊ່າວດັງເຊ່ນຄນອື່ນທີ່ມາຕີສນິທ ໄມ່ຮູ້ວ່າຄິດໄປເອງ ຫຼືໄມ່ ແຕ່ຈາກທີ່ເຫັນ ເຮມອ່ງວ່າເປັນອ່ງຍ່ງນັ້ນຈຣັງຯ

“เชิญครับ” ตินณภพผายมือเชิญ ก่อนจะใส่รหัสเปิดประตูห้องอีกครั้ง

“เดี๋ยวก่อน”

และก็เขาถูกเรียกอีกครั้ง...จากคนเดิม

ตินณภพหันหลังกลับมามองคนเรียกด้วยความเบื่อหน่าย เพราะตอนนี้เขาอยากจะชำระคราบเหงื่อไคลบนตัวเต็มทน แถมยังต้องไปทำงานอีก หากมัวแต่โยกย้ายอยู่หน้าห้องแบบนี้ คงได้ไปทำงานสายอีกตามเคย

“นายจะอยู่ที่นี้นานไหม”

“พักใหญ่ๆ ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันเคาะประตูเรียกนายได้ใช่ไหม” เธอกลั้นใจถามเมื่อเห็นสายตาเป็นคำถามของเขาจึงอธิบายต่อ “คือฉันยังอยากได้

คำแนะนำจากนายเรื่องคุณพริภังทรนะ”

“คุณคิดว่าผมช่วยคุณได้หรือ”

“ไม่รู้สิ แต่ฉันลองทำตามที่คุณแนะนำมันก็ได้ผลดีนี่ ถ้าได้นายเป็นที่ปรึกษา ฉันว่างานนี้สำเร็จอย่างแน่นอน” เธอพูดด้วยความมั่นใจ “แต่ฉันไม่ได้ให้นายช่วยฟรีหรอกนะ ฉันมีค่าจ้างให้”

“เท่าไร?”

“ห้าพันบาทขาดตัว”

“ห้าพันเนี่ยนะ?”

เป็นราคาค่าตัวที่ถูกที่สุดที่เขาเคยทำงานมาเสียจริง ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจผิดว่าเขาไม่ยอมตกลงเพราะค่าจ้างน้อยไป ทั้งที่ความจริงให้ช่วยเปล่าไม่คิดเงิน เขาก็ไม่มีปัญหา แต่เมื่อเจ้าหล่อนเสนอมาแล้วก็ไม่อยากขัดศรัทธา

“มันน้อยไปหรือ?”

เมื่อเห็นหน้าตาอีกฝ่ายไม่มีความสนใจงานที่เสนอ เลยคิดว่าเขาคงไม่พอใจกับค่าจ้าง นี่ถ้าเป็นเมื่อสี่ห้าปีก่อนเธอคงเสนอให้เขาเป็นล้านไปแล้ว แต่ด้วยตอนนี้สถานการณ์ทางการเงินของเธอไม่ค่อยดีสักเท่าไร จึงอยากประหยัดค่าใช้จ่ายทุกอย่างเท่าที่ทำได้ ทว่าก็ยังอยากได้เขาเป็นที่ปรึกษาอยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นฉันเพิ่มให้อีกห้าพันรวมเป็นหนึ่งหมื่นบาท นายจะช่วยฉันไหม” โชติกาเสนอไปอีกเท่าตัว

“จริงๆ ผมตอบตกลงตั้งแต่ห้าพันแล้วละ”

“ถ้าอย่างนั้นเปลี่ยนเป็นห้าพันเหมือนเดิม” เธอรีบกลับคำ เพราะตัวเองจะได้ไม่ต้องเสียห้าพันเพิ่ม แต่กลับถูกอีกฝ่ายดักคอไว้ได้ทัน

“ไม่ทันแล้วครับคุณ” ดิณณภพส่ายหน้าโดยไม่คิดยินยอม อากรู้ล่วงหน้าหญิงสาวจะอย่างไร

“หกพันห้าขาดตัว” โซติกาไม่ยอมแพ้ เพราะตัวเองจะประหยัด
ค่าใช้จ่ายได้มากขึ้น

“แปดพัน”

“เจ็ดพัน”

“โอเค” ดิณณภพยอมตกลงในที่สุด มองคนตรงหน้าที่เขี้ยว
ไม่หยอก

“ตกลงตามนั้น”

เมื่อได้ข้อสรุปอันเป็นที่พอใจ โซติกาจึงยื่นมือไปตรงหน้าที่ปรึกษา
จำเป็นเพื่อจับมือแสดงความเห็นเป็นพันธมิตรต่อกัน แต่เหมือนอีกฝ่ายจะ
ยังไม่เข้าใจที่เธอต้องการจะสื่อ

“ก็จับมือร่วมงานกันไง” หญิงสาวอธิบายการกระทำของตัวเอง

“นี่คุณไม่ได้จะหลอกจับมือผมใช่ไหม เห็นแบบนี้ผมก็หวงเนื้อ
หวงตัวเหมือนกันนะครับ” เขาแสร้งเบี่ยงตัวหลบพร้อมยกมือขึ้นบัง
หน้าอกตัวเอง

“มันควรเป็นฉันใหม่ที่ต้องพูดคำนี้นะ” เธอมองค้อนคนหวงตัว

“แล้วทำไมคุณไม่พูดล่ะครับ มาขอจับมือผมทำไม”

“ไม่จับก็ไม่จับ!” โซติกาชักมือกลับ ทว่ากลับถูกมือแกร่งคว้าจับ
ได้ทันท่วงที ก่อนที่เขาจะเขย่าเบาๆ

“ยินดีที่ได้ร่วมงานครับเจ้านาย”

“ยะ” โซติกาดึงมือออกและบอกลาอีกฝ่าย ก่อนจะตรงไปที่ลิฟต์
ลงไปชั้นพิตเนสเพื่อออกกำลังกาย

ส่วนคนที่กลายเป็นที่ปรึกษาจำเป็นแบบไม่มีกำหนดระยะเวลา
จ้าง ด้วยค่าแรงทำงานแบบเหมาจ่ายในราคาเจ็ดพันบาทถ้วน ได้แต่
สงสัยว่าตัวเองกำลังเล่นสนุกอะไรอยู่ที่ไปรับปากหญิงสาวแบบนั้น
ทั้งที่งานตัวเองก็มีกองกองจนเลขาฯ บ่นอยู่ทุกวัน แต่เมื่อรับปากไปแล้ว
ก็ต้องทำตามทีพูดสินะ ส่วนเรื่องจะสำเร็จหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่อง

เจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงแปลกที่เขาเพิ่งเคยเจอ หรืออาจจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาคบค้าสมาคมนอกเหนือจากเรื่องงานและเรื่องเซ็กซ์ แต่พูดไปเธอก็อยู่ในจำพวกติดต่อด้วยเรื่องงาน ถึงจะเป็นค่าจ้างอันน้อยนิด แต่ก็ถือว่าทำงานก็แล้วกัน หวังว่าจบงานนี้แล้วเขาคงไม่แปลกตามเธอไปอีกคน

เขาหวังแบบนั้นจริงๆ

3

ผู้ช่วยเฉพาะกิจ

โชติกาออกจากลิฟต์หน้าคอนโดมาด้วยความระแວดระวัง เพราะถือว่าข้างนอกเป็นที่สาธารณะ และผู้คนมากมายสัญจรขวักไขว่ ไม่ใช่ไม่อยากทักทายแฟนคลับผู้ที่เป็นเบื้องหลังคอยสนับสนุน แต่ตอนนี้เธอหิวมากจนไม่อยากแะที่ไหนให้เสียเวลา และร้านอาหารที่เป็นเป้าหมายคือร้านส้มตำรสเด็ดซอยถัดไป

ดาราสาวกระชับหมวกปีกกว้างที่ตนเลือกหยิบมาใส่และแ่ว่นกันแดดอันโตเพื่อปกปิดใบหน้า ส่วนเสื้อผ้าก็เลือกชุดที่ธรรมดาไม่ได้โดดเด่น

แต่เหมือนว่าการอำพรางกายของเธอในครั้งนี้จะไม่ได้ผล เพราะทันทีที่ออกจากลิฟต์ ผู้คนหันมาสนใจมากมาย แม้แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่เห็นหน้ากันอยู่เป็นประจำยังมองด้วยความสนใจ

“นี่สินะที่เขาบอกว่าแม้จะแต่งตัวธรรมดาเพียงใด ราชีความเป็นดาวก็เจิดจรัสให้คนอื่นเห็นอยู่ร่ำไป”

โชติกาพยักหน้าเข้าใจเรื่องที่ว่า ก่อนจะเดินมุ่งหน้าออกไปด้วยความมั่นใจ ไม่สนใจกลุ่มคนที่ซุบซิบกันระหว่างเดินผ่าน เธอชินเสียแล้วกับการเป็นดาราดังและตกเป็นเป้าสายตาของผู้คน

กริ่ง กริ่ง กริ่ง กริ่ง!

เสียงกริ่งรถจักรยานเบิ่งหลังทำให้โซติกาต้องหลบเข้าข้างทาง ชนิดติดขอบถนนเพื่อเปิดพื้นที่ให้รถวิ่ง แต่จนแล้วจนรอดเจ้าของจักรยานก็ไม่บั่นหนึ่ไปเสียที กลับปั่นมาจอดเทียบข้างๆ แทน ซึ่งเขาไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นผู้ช่วยเฉพาะกิจของเธอนั่นเอง

“นายนั่นเอง” โซติกาถอดแว่นกันแดดออกด้วยความเชิงจิต “ว่าแต่นายรู้ได้ยังไงว่าเป็นฉัน”

“คุณนี่ก็แปลก”

ติณณภพสำรวจการแต่งกายของสาวเจ้า ชุดวอร์มแขนยาวขา ยาวสีแดงยี่ห้อย รองเท้าก็เป็นรองเท้าแตะสีดำธรรมดา แต่ไ้หมวก ปีกกว้างกับแว่นตาอันใดที่ปิดเกือบทั้งหน้าเป็นรูปปีกผีเสื้อสีเดียวกับ ชุดนี้สิ่งที่เรียกความสนใจจากคนรอบข้างได้ดี และเขาก็จำเธอได้ตั้งแต่ มองจากข้างหลังแล้ว

“นายแปลกใจโซใหม่ล่ะที่ฉันเรียกความสนใจจากผู้คนได้ ไม่ต้องแปลกใจหรอก เพราะฉันนี่ดังมาก” หญิงสาวป้องปากกระซิบ ท้ายประโยคเสียงเบา

“เขาสนใจเพราะคุณดังมากจริงหรือ ผมคิดว่าพวกเขามองคุณ เพราะเห็นของแปลกมากกว่า นี่แฟชั่นฤดูร้อนของคุณหรือ ดูเข้ากัน เข้ากันดีเอะ”

ติณณภพพูดออกไปอย่างตั้งใจ นั้่นทำให้คนถูกทักว่าเป็น ของแปลกและถูกวิจารณ์เรื่องแฟชั่นมีสีหน้าไม่พอใจ

“นายนี่ไม่รู้จะไรจริงๆ” โซติกาส่ายหน้าด้วยความเหนื่อยใจ ก่อนจะขยายความต่อ “ไม่รู้จักฉันรึไง เจ้าของรางวัลขวัญใจมหาชน ห้าปีซ้อนเนี่ย”

ติณณภพส่ายหน้าเพราะเขาไม่รู้จักเธอจริงๆ

“สงสัยบ้านนายอยู่หลังเขา แถมยังไม่เข้าใจเรื่องแฟชั่นเอา มากๆ” โซติกาแสดงสีหน้าเห็นอกเห็นใจ

“โอเค บ้านผมอยู่หลังเขา แถมยังเป็นพวกไม่ตามแฟชั่น”
ดิณณภพยกมือยอมแพ้ ถึงจะอธิบายไปมากกว่านี้ เขาก็ไม่รู้จักเธอ
อยู่ดี แต่จากที่คิด เธอคงเป็นนักแสดงดังคนหนึ่งของเมืองไทย ซึ่ง
แน่นอนว่าเขาไม่ได้ติดตาม แม้ที่บ้านจะทำธุรกิจประเภทนี้ก็ตาม

ดูจากอายุแล้วเจ้าหล่อนคงดังมากเมื่อสมัยยังเป็นสาวรุ่น อาจ
จะเป็นเพราะเขาเพิ่งย้ายมาอยู่ที่ไทยอย่างถาวรเมื่อช่วงสองสามปีหลัง
มานี้ ซึ่งเป็นช่วงขาหลงของสาวเจ้าแล้ว ทำให้เขาไม่รู้จักเธอก็เป็นไปได้

“ว่าแต่คุณจะไปไหน”

“ไปร้านอาหารซอยถัดไป” โชติกาบอกพร้อมออกเดิน โดยมี
ดิณณภพปั่นจักรยานตามช้าๆ

“ผมจะไปร้านส้มตำายมา คุณจะติดรถไปด้วยกันไหม” ชาย
หนุ่มชวนด้วยความมั่นใจ ยิ่งไงก็จะเป็นลูกจ้างของเธอแล้วนี่ คงได้
เห็นกันอีกนาน

“ฉันก็จะไปร้านนั้นเหมือนกัน”

“จะไปด้วยกันไหมล่ะ”

“จะให้ฉันซ้อนจักรยานสับปะรังค์ของนายไปเนี่ยนะ” โชติกาชี้
ไปที่จักรยานรุ่นคลาสสิกที่จะพังแหล่มีพังแหล่ ตะกร้าน้ำรถเอียง
สีลืมหำองศา ต้องใช้เชือกฟางสีแดงขีดผูกติดกับคอจักรยานเพื่อให้ยัง
ใช้งานได้ ถ้าเธอตกลงซ้อนท้ายไปกับเขาจะรอดถึงร้านขายมาไหมเนี่ย

“อย่าดูถูกสภาพภายนอกของมันสิคุณ ภายในมันอาจจะเคลือบ
ทองเอาไว้ก็ได้”

“ไปหลอกเด็กอนุบาลเถอะ” หญิงสาวย่นจมูกใส่ ไม่เชื่อคำพูด
หลอกเด็กของเธอ “แต่ถ้ามีจริงคงไม่ใช่ทอง แต่เป็นสนิมทั้งคันละไมว่า”

“ตกลงไม่ไปใช่ไหม”

“ไปสิ!”

“แล้วจะพูดอะไรมากมาย ขึ้นมาตั้งแต่ที่เราก็จบเรื่องแล้วไหม”

ติณณภพแยกเขี้ยวใส่โชติกาคืนบ้าง ถ้าเป็นผู้ชายด้วยกันคงถืบหน้า
คว่ำไปนานแล้ว และที่แน่ๆ เขาไม่เคยเห็นใครเหมือนเธอมาก่อน
หมายถึง ‘บ้า’ เหมือนเธออะนะ

“นายแน่ใจใช่ไหมว่าถ้าฉันขึ้นไปแล้วล้อมันจะไม่หลุดซะก่อน”
โชติกาใช้แรงกดเบาะหลังเพื่อดูว่าจะรับน้ำหนักตัวเองได้ไหม ถึงมัน
เหมือนจะแข็งแรง ซึ่งมันก็แค่เหมือน ไม่ได้หมายความว่ามันจะแข็งแรง
เสียหน่อย

“ถ้าไม่มั่นใจก็เดินตากแดดร้อนๆ ต่อกไปเถอะ” ติณณภพปั่นออก
ไปได้ไม่เท่าไรก็ถูกดึงท้ายรถเอาไว้

“เดี๋ยวสิ ฉันแค่ถามเพราะกลัวเกิดอันตรายหรอหรอ” โชติกา
พูดพร้อมกับก้าวขาขึ้นคร่อมเบาะหลัง พร้อมยึดราวเหล็กจับที่ยื่นออก
มาจากเบาะคนปั่น

ให้ตายเถอะ! มันต้องเป็นรุ่นเก่าขนาดไหนเนี่ยถึงมีที่จับจาก
เบาะคนปั่นได้ แถมเบาะคนซ้อนยังเป็นเหล็กทั้งหมด กว่าที่จะถึงร้าน
ล้มตัวยายมาเล่นเอาระบมกันกันเลยทีเดียว

...

“นายๆ จอดตรงนี้นี้แหละ เดี๋ยวฉันจะเดินเข้าไปเอง” โชติกา
ตบหลังอีกฝ่ายเมื่อใกล้จะถึงร้าน แต่เมื่อคนที่ปั่นอยู่เบาะหน้าไม่มีท่าที่
ว่าจะหยุดรถ จากแรงตบที่เบาๆ จึงกลายเป็น ‘ทุบ’ หนักๆ แทนทันที
ปึก!

“อ้าก! จอดแล้วๆ”

ไม่รู้ว่าเบรกของรถจักรยานไม่ดีหรือล้อหยุดไม่ทันใจคนปั่น
ชายหนุ่มจึงให้ขायาวของตนให้เป็นประโยชน์ด้วยการดันกับพื้นถนน
เพื่อให้รถหยุดการเคลื่อนไหว แต่จากที่ดูแล้วคงเป็นข้อแวกเสียมากกว่า

“สมน้ำหน้า ทำเป็นตาแก่หูทวนลมไปได้” โชติกากระโดดลง
จากรถ ก่อนจะจัดระเบียบเสื้อผ้าตัวเองใหม่ให้ดูดีตั้งแต่ศีรษะจรด

ปลายเท้า ถึงจะออกจากบ้านมาโดยหวังปกปิดตัวตน แต่คงมีใคร
สักคนจำเธอได้ มืออาชีพที่การันตีด้วยรางวัลขวัญใจมหาชนห้าปีซ้อน
ต้องพร้อมรับมือทุกสถานการณ์ และสโลแกนของเธอก็คือต้องดูดีอยู่
ตลอดเวลา ไม่ว่าจะทำในจอหรือนอกจอ

“แล้วคุณจะให้ผมจอดทำไม จะถึงร้านอยู่แล้วเนี่ย” ตีณณภาพ
ลูบหลังตัวเองบ่อยๆ

‘ผู้หญิงอะไรมือหนักเป็นบ้า’ ชายหนุ่มบ่นคนตรงหน้าในใจ ขึ้น
เขาพูดออกไปมีหวังได้จับตัวอีกรอบอย่างแน่นอน

“ฉันไม่อยากเป็นข่าว” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาตอบ ขยับขาแวน
มองไปที่ผู้ช่วยเฉพาะกิจ “ถึงกระแสนั้นจะไม่เปรี้ยงปร้างเหมือนเมื่อ
ก่อน แต่ฉันก็ยังถือว่าเป็นนักแสดงที่มีคนรู้จักอยู่มาก”

“สรุปว่า...”

“ฉันกลัวเป็นข่าว”

“คงไม่มีนักข่าวที่โหน่งทำข่าวอยู่ร้านส้มตำหอกมั้งคุณ”

“นายนี้ไม่รู้อะไร” หญิงสาวชูนิ้วชี้ขึ้นพร้อมส่ายไปมา “ปาปา-
รัชชีเมืองไทยน่ากลัวกว่าที่นายคิดเยอะ แถมยังมีนักชุดในตำนานที่
รอขยี้อีก ถ้าไม่แกร่งจริงอยู่วงการนี้ลำบาก”

ตีณณภาพเห็นด้วยกับเธอที่ว่าหากไม่แกร่งจริงคงอยู่ลำบาก
ไม่ใช่แค่ในวงการมาया แต่รวมถึงโลกแสนโหดร้ายนี้ด้วย

“คุณจะบอกว่าตัวเองแกร่งว่าฉัน”

“ก็ในระดับหนึ่ง ไม่อย่างนั้นฉันคงไม่เป็นดาวค้างฟ้าอยู่แบบนี้”

“ถึงว่า...คุณไม่ค่อยมีงานหรือกระแสเปรี้ยงปร้างเหมือนคนอื่น
เพราะมีวแต่ค้างฟ้าอยู่นั่นเอง” เขาไม่รอให้หญิงสาวได้สติ รีบป้อน
จักรยานตรงไปที่ร้านทันที ก่อนจะหลุดเสียงหัวเราะเมื่อได้ยินคำด่า
ไล่หลังตามมาจากนักแสดง ‘ดาวค้างฟ้า’

“ไ้อ้บ้า! นายกล้าเอาความจริงมาล้อเล่นได้ยังไงฮะ ไ้อ้หนวด

เพิ่ม!” โชติกาหัวเสียมากทีเดียว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินไปร้าน
ล้มตำยายมาด้วยความไม่สบอารมณ์ ยิ่งเห็นผู้ช่วยเฉพาะกิจนั่งดื่มน้ำ
ตากพัดลมเย็นสบายอยู่ในร้านก็ยิ่งโมโห

“มันน่าจับหัวจุ่มกระตักน้ำจริงๆ”

ร้านล้มตำยายมาเป็นที่รู้จักดีของคนละแวกนี้ เพราะรสชาติที่
ถูกปากและรสชาติต้นตำรับโดยแท้ ปลายารสเด็ดที่ส่งตรงจากจังหวัด
บ้านเกิดในภาคอีสานเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าติดใจรสชาติ

ร้านตั้งอยู่ในซอยห่างจากถนนหลักประมาณห้าร้อยเมตร ใช้
พื้นที่ชั้นล่างของบ้านสองชั้นครึ่งไม้ครึ่งปูนหลังเก่าในการเปิดกิจการ
ถึงไม่ใช่ร้านที่จัดแต่งสวยงามเหมือนร้านดังทั่วไป มีเพียงเก้าอี้พลาสติก
สีแดงกับโต๊ะสีขาวตัวยาว มีน้ำดื่มในกระติกยักษ์บริการลูกค้าฟรี ทว่า
โดยรวมก็ถือว่าถูกสุขลักษณะ รสชาติอร่อย ที่สำคัญราคาเป็นมิตร
กับคนหาเช้ากินค่ำและคนที่กำลังจะตกอับเช่นเธอ

โชติกาหลีกเลี่ยงเวลาเที่ยงวันซึ่งมีลูกค้ามากกว่าช่วงเวลาอื่น
แต่เวลานี้ก็ยังมียูกำลังอยู่ประปราย เช่นโต๊ะของคุณแม่ลูกสองซึ่งนั่งอยู่
ในสุดของร้าน เธอเดินตรงเข้าร้านก่อนจะทิ้งตัวนั่งฝังตรงข้ามกับผู้ช่วย
เฉพาะกิจในโต๊ะเดียวกัน

“เมื่อก่อนายตั้งใจจะว่าฉันใช่ไหม” โชติกายังคงเคืองไม่หาย จึง
ตามมาคาดคั้นถึงที่

“ไม่กลัวเป็นข่าวกับผมแล้วหรือ ระวังนักข่าวจะเอาไปเขียนว่า
คุณตกอับจนถึงขั้นมาเดทกับผู้ชายที่ร้านล้มตำข้างถนนหรือก”

“ก็จริงของนาย ไม่ดีแน่ถ้านักข่าวมาเห็นภาพนี้เข้า” โชติกาพยัก
หน้าเห็นด้วย ก่อนจะรีบย้ายที่นั่งไปโต๊ะถัดไป เลือกที่นั่งซึ่งหันหน้าไป
ทางดินถนน

“คุณนี่ตลกซะมด กลัวนักข่าวจนขึ้นสมองรีง”

“เค้าเสียกว่ากันเอาไว้ดีกว่าแก้ต่างหาก” เธอแบ่ปากใส่คนตรงหน้า

“ตอนนี้เราก็กลายเป็นพวกเดียวกันแล้ว ฉันยังไม่รู้จักชื่อนายเลย”

“ดิณณภพคือชื่อของผม”

“และโซ โซติกา คือชื่อของฉัน” โซติกาแนะนำตัวกลับ เฟ่งมองคนตรงหน้าแล้วรู้สึกคุ้นตาอย่างไรชอบกล “ทำไมฉันรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นชื่อนายยังงี้ไม่รู้”

“สงสัยเจอตามหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งละมังครับ ประมาณนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงน่าจับตามองอะไรเทือกนั้น”

ถึงแม้จะไม่ค่อยออกสื่อ แต่ก็มักมีหน้าเขาไปโผล่อยู่หน้าข่าวธุรกิจอยู่บ่อยครั้ง ถึงจะไม่ค่อยชัดเหมือนพวกสื่อโซเชียลมีเดียก็เถอะ อาจจะเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เธอรู้สึกคุ้นหน้าเขา

“จะว่าไปผมก็คุ้นหน้าคุ้นชื่อคุณอยู่เหมือนกันนะ” ดิณณภพจ้องหน้าสวยที่คิดว่าตัวเองเคยเห็นที่ไหนสักแห่ง

“คุ้นหน้าคุ้นชื่อฉันนะไม่แปลกหรอก เพราะฉันเป็นดารา นายอาจจะเคยได้ยินหรือเคยเห็นที่ไหนสักที่นั่นแหละ คนชื่อโซมีอยู่ไม่กี่คนหรอก แต่ที่ดังมากๆ ก็โซติกาคนนี่ไง” เธอชี้ที่หน้าตัวเองด้วยความมั่นใจ

“ก็คงอย่างนั้น”

“แต่ที่ฉันคุ้นหน้าคุ้นชื่อนายนะอาจจะเป็นหน้าหนังสือพิมพ์จริงๆ”

“โซใหม่ละ” เขาตบมือขาดใหญ่ ในที่สุดตาเธอก็เริ่มมีแวว มองเห็นทองภายในรูปเงาเงาเสียที

“ไม่ใช่ นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงน่าจับตามองอะไรเทือกนั้นหรอกนะ แต่เป็นโจรปล้นสามาหาโหดต่างหากละ”

ดิณณภพแทบจะล้าล้าที่เพ็งต็มเข้าไป คนเรามันจะตาถั่วมองทองเป็นก้อนนี้ได้มากขนาดนั้นเชียวหรือ ทว่าเสียงดูจากลูกค้ายาในร้านเรียกความสนใจจากทั้งสองได้เป็นอย่างดี

“น้องโซอย่าแก่งพิถินณีสีคะ”

“ก็พิถินณีกะแก่งโซก่อนนี่คะแม่” เด็กหญิงอายุไม่เกินห้าขวบ พ้องมารดาเสียงสั้นเพราะถูกมารดาอุ้มเข้าให้

“พิถินณีกะเหมือนกัน เป็นพี่น้องต้องรักกันรู้ไหมคะ” คนเป็นแม่ หันไปดูคนที่ที่ตอนนี้น้ำจ๋อยสนิท

“เฮ้อ...ฉันคงต้องยอมรับแล้วสินะว่าชื่อฉันมันโหลจริง” โซติกา หันกลับมาหลังสงครามระหว่างพี่น้องยุติลง “อย่าว่าแต่ชื่อเลย แม้แต่นามสกุลเองก็โหละ”

“เพราะคุณเป็นดาราตั้งไ้ เขาเลยตั้งชื่อลูกๆ ตามคุณ” ตินณภพให้ข้อสังเกต เจกเช่นชื่อมารดาของเขาที่คุณยายท่านตั้งตามดาราตั้งในสมัยนั้น

“ส่วนคุณเพราะเป็นใจต้องคดีดังด้วยรีเปล่า”

“ใครเขาจะตั้งชื่อลูกตามชื่อใจ”

“น้องโซแค่ล้อพิถินณีกะเล่นหรือคะ” โซติกาตัดเสียงให้แหลม เล็กเลียนแบบเด็กหญิงที่ถูกมารดาอุ้มเมื่อครู่ ทว่าในสายตาคนมอง ไม่ได้มีความน่ารักเหมือนเด็กตัวเล็กๆ สักนิด แต่มันเหมือน...

“เส้นเสียงอักเสบหรือครับน้องโซ”

“แฉ่ก” โซติการับเปิดขวดน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะดื่มทันที เพราะบ้าจี้ตามคำพูดของตินณภพ “เล่นแรงนะนาย ฉันยังต้องใช้เสียงและหน้าตาทำมาหากินอยู่นะ”

“พิถินณีกะล้อน้องโซเล่นครับ” ชายหนุ่มยกเอาคำพูดของเธอมาล้อเลียน แต่ไม่ได้ตัดเสียงจนน่าสงสารเช่นเธอ “แล้วเรื่องคุณพีรภัทร คุณจะให้ผมช่วยอะไร”

“ตอนนี้ยังคิดไม่ออก” เธอยังตะโกนคุยกับเขาข้ามโต๊ะอยู่เช่นเดิม

“นี่คุณไว้ใจผมจริงๆ เหรอ” ทั้งที่เธอมองว่าเขาเหมือนใจปลิ้น

ฆ่า ทว่ากลับเชื่อใจเขาให้ช่วยเรื่องพิรภัทร ดูมันย้อนแย้งยิ่งงงขอบกล

“แล้วนายไว้ใจได้รีเปล่า”

“ถ้าผมบอกว่าไม่ละ คุณยังจะให้ผมช่วยรีเปล่า”

“ช่วยสิ”

“ทำไม”

“เพราะไม่มีใครเหมาะสมเท่านั้นแล้วไง”

ดูท่าแล้วเจ้าหล่อนคงเป็นพวกชอบทำอะไรขัดแย้งในตัวเอง อย่างเช่นเรื่องที่กำลังคุยกันอยู่ตอนนี้ มีอย่างไหนไว้ใจคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันไม่กี่วัน ถึงเขาจะเป็นคนที่น่าไว้ใจได้ก็เถอะ

“คุณไว้ใจผมได้ แต่อย่าเอาตรรกะแบบนี้ไปใช้กับคนอื่นละ”

“ฉันรู้น่า”

“แล้วคุณจะให้ผมช่วยอะไร”

โชติกายิ้มมุมปากอย่างมีแผนการ เพราะประวัติและกิจวัตรประจำวันของพิรภัทรอยู่ในมือเธอตั้งแต่เมื่อคืน และอ่านมันจนจำได้ขึ้นใจ รู้แม้กระทั่งว่าตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่ “เย็นนี้นายว่างหรือเปล่า”

“ผมแค่จะช่วยให้คำแนะนำ ไม่ได้จะลงมือลงแรงกับคุณด้วย”
ติณณภพทวนสิ่งที่ตกลงกันไว้ตั้งแต่ต้น

“นิดๆ หน่อยๆ เองน่า ถือว่าช่วยๆ กัน ที่สำคัญฉันจ้างนายนะ ไม่ได้ใช้ฟรีๆ”

“ผมจะยกเลิกตอนนี้ก็ได้”

“ไม่ได้ๆ นายไม่สงสารฉันเหรอ” โชติกาส่งสายตาอ่อนวอน “ฉันกำลังตกอับนะ ถ้าไม่มีคุณพี่ ฉันคงไม่มีอนาคตในวงการบันเทิงที่ฉันรักอีก แถมยังต้องตกงาน ไม่มีอะไรจะกิน ไม่มีอาชีพ ไม่มีรายได้ ไม่...”

“พอ!” ติณณภพยกมือเบรกให้โชติกาหยุดพูด “เอาเป็นว่าช่วยก็ช่วย”

“หน้าที่ผู้ช่วยเหลือภารกิจของนายมาถึงแล้วละ เย็นนี้เตรียมตัวให้พร้อมนะจ๊ะพี่ติณณ์”

ติณณ์ภพสายห่มมองคนที่มีอายุพอๆ กับตัวเองกำลังอมยิ้มด้วยความเพ้อฝัน ไม่รู้เพราะสงสารที่หญิงสาวกำลังตกอับ กลัวว่าเธอไม่มีจะกิน หรือว่าอะไรก็ไม่รู้ที่ตลใจให้เขาตอบตกลงไปในที่สุด ทั้งที่มันไม่ใช่ตัวตนเขาสักนิด

จะว่าไปตั้งแต่เจอโชติกาครั้งแรกในงานวันเกิดเจ้าสัวธนินทร์ เขาก็ทำอะไรที่ไม่เป็นตัวเองหลายอย่าง โดยเฉพาะการไปยุ่งเรื่องของคนอื่น จะถอนตัวตอนนี้คงสายไปแล้ว เมื่อเขาก้าวเท้าลงเรือลำเดียวกับเธอแล้วนี่

แสงแดดอ่อนๆ ยามเย็นสาดส่องต้นไม้จนเห็นลำแสงสวยงาม ไปไม้แห้งเหี่ยวลอยคว้างตามลมร่วงโรยลงสู่พื้นพสุธายามมีสายลมพัดผ่าน ต้นไม้ต้นใหญ่เอนเอียงพลั่วไสวไปตามทิศทางลม คล้ายกำลังโยกย้ายสรีระงดงามไปตามจังหวะเพลง

พื้นพสุธาชุ่มชื้นเพราะน้ำจากสปริงเกลอร์จนได้กลิ่นหอมของดิน น้อยนักที่ใจกลางเมืองซีวไลซ์จะมีสถานที่ที่ให้ความรู้สึกแบบนี้ได้

ชายร่างสูงนอนเหยียดอวดขายาวพืงหลังกับต้นไม้ใหญ่ ให้ความรู้สึกสดชื่นอย่างที่ไม่ค่อยได้สัมผัส สายลมเย็นๆ ที่พัดเอื่อยปะทะใบหน้าทำให้เจ้าของร่างเกือบจะเคลิ้มหลับไป หากไม่มีใครสักคนออกเสียงเรียกพร้อมทั้งเขย่าตัวให้ตื่นเสียก่อน

“นี่นาย! ฉันให้มาช่วย ไม่ได้ให้มาหลับ”

เสียงแหลมคั่นหูทำให้ติณณ์ภพที่กำลังเคลิ้มหลับเปิดเปลือกตามอง ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความเบื่อหน่าย ชายหนุ่มตื่นเต็มตา แต่ยังไมยอมลุกจากเสื่อพับที่โชติกาหยิบติดมือมาด้วยอย่างเตรียมพร้อมรับสถานการณ์

อีกไม่ถึงชั่วโมงก็จะถึงเวลาพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ซึ่งรวม
ระยะเวลาตั้งแต่มาถึงสวนสาธารณะแห่งนี้ก็ร่วมสองชั่วโมง ทว่ากลับ
ไม่มีอะไรคืบหน้าแม้แต่อย่างเดียว

“ผมนั่งๆ เดินๆ มาสองชั่วโมงแล้ว แต่เป้าหมายของคุณก็ยัง
ไม่มาสักที คุณได้ข้อมูลมาผิดหรือเปล่าคุณโซ”

“ไม่มีทางที่พีแชนป์จะพลาด” หญิงสาวมั่นใจในตัวผู้จัดการ
ข้อมูลจากซินิทร์เชื่อถือได้ร้อยละเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ หวังว่าอีก
ห้าเปอร์เซ็นต์จะไม่ใช่งานนี้ “ทุกๆ วันจันทร์ พุธ ศุกร์ คุณพีจะมาวิ่ง
ออกกำลังกายที่นี่ ส่วนวันอื่นจะอยู่ที่ฟิตเนสคอนโด ซึ่งวันนี้เป็นวันศุกร์
คุณพีเขาต้องมาอย่างแน่นอน!”

“ไม่มีใครเขาใช้ชีวิตตามแผนเป๊ะกันแบบนั้นหรอกนะ วันนี้เขา
อาจจะติดงานจนมาไม่ได้ หรือไม่ก็บินไปทำงานที่ต่างประเทศ เขาคง
ไม่รีบบินกลับเพื่อมาวิ่งหรอกน่า”

“นายอย่าพูดให้ฉันเขวสิ คนยิ่งกลัวๆ อยู่ กว่าจะขับฝ่ารถติด
จากสุขุมวิทมานี่ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ฟังคงไม่ไฉ่ร้ายกับฉันเกินไปหรอก”

โซติกาเงยหน้าขึ้นมองฟ้า หวังว่าจะมีใครเห็นใจมนุษย์ตัวเล็กๆ
เช่นเธอบ้าง หันมองผู้คนหลากหลายวัยที่มาออกกำลังกาย หวังว่า
หนึ่งในนั้นจะมีเป้าหมายของเธอรวมอยู่ด้วย

“ถ้าคุณไม่เจาะจงว่าเป็นใคร ตอนนี้น่าคุณอาจจะแต่งงานมีลูก
เป็นครอบครัวได้แล้ว”

“คนนะ ไม่ใช่หมาที่จะออกลูกที่เป็นครอบครัว” โซติกาสะบัดเสียง
ไล่ผู้ช่วยเฉพากิจ ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อเห็นคนคุ้นตากำลังวิ่งตรงดิ่ง
มายังทิศทางที่เธออยู่ “โ๊ะะ! คุณพีจริงๆ ด้วย”

“ออกไปหาเขาเลยสิ เฮ้ย!” ดิณณภพโบกมือไล่ ทว่ากลับต้อง
ร้องเสียงหลงด้วยความตกใจเมื่อถูกเจ้านายเฉพากิจ ‘ลาก’ คอมา
หลบหลังต้นไม้ใหญ่ยามที่พิรภัทรวิ่งผ่าน “แรงควายไปไหม ถึงกับลาก

คอผู้ชายออกสามศอกได้เนี่ย”

“เจี๊ยบๆ หน่อยสิ”

โชติกายกนิ้วชี้จิ้มริมฝีปากบอกให้อีกฝ่ายเจี๊ยบ ก่อนจะค่อยๆ พาติดถนนพวงวอนไปอีกฝั่ง โดยลืมนึกว่าต้องให้ต้นไม้ใหญ่แค่นั้นก็บังร่างคนสองคนไว้ไม่มีผิด แค่นายหนุ่มคนเดียว ต้นไม้ใหญ่ขนาดไหนก็ไม่ช่วยอะไร

ติดถนนพวงวอนโชติกาที่โอบบ่าเขาพาเดินย่องอ้อมต้นไม้เพราะกลัวเป้าหมายเห็น โดยไม่สนใจเลยว่าตอนนี้หน้าเธออยู่ห่างจากหน้าเขาไม่กี่เซนติเมตร เขาเดินตามแรงของเธอก็จริง ทว่าต่ายยังคงมองสำรวจหน้าสวยที่อายุทำอะไรเธอไม่ได้ เจ้าหล่อนคงดูแลตัวเองดีมาก แม้แต่รอยฝ้ากระตามวัยก็ไม่มีให้เห็น

“เฮ้อ...คุณพี่วิ่งผ่านไปแล้ว” เธอถอนหายใจอย่างโล่งอกเพราะพิรภัทรโผล่มาตอนที่ยังไม่เตรียมตัว แต่เมื่อรู้ว่าเป้าหมายอยู่ที่นี้แผนการตามหาเนื้อคู่ก็บังเกิด “ตอนนี้ถึง...”

โชติกาชะงักค้างเมื่อหันมามองคนร่วมขบวนการ ใบหน้าทั้งคู่อยู่ห่างกันไม่กี่คืบ โดยมีติดถนนพวงวอนมาที่เธออยู่ก่อนแล้ว

“จะเอาหน้ามาใกล้ทำไม หนวดที่มก้ามจนแดงหมดแล้วมั้ง” เธอปล่อยร่างสูงแล้วผลักออกให้พ้นตัว “นายรีบเก็บของแล้วเตรียมปั่นจักรยานหลังฉันวิ่งผ่านต้นไม้ต้นนั้นไปนะ”

หญิงสาวขึ้นไปต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่ทางมุมสระ เยื้องกับศาลา แต่เมื่อเห็นติดถนนพวงวอนยังไม่ไหวติงจึงก้มเก็บเสื้อแล้วพับไว้ในตะกร้าหน้ารถจักรยานเสร็จสรรพ

“พร้อมหรือยัง”

“อีกตั้งเป็นกิโลกว่าว่าที่สามี่คุณเขาจะวิ่งวนกลับมาถึงที่ที่เราอยู่ จะรีบไปไหน” ติดถนนพวงวอนขึ้นเดินตรงไปที่จักรยานแม่บ้านที่เขามา และปลดล็อกขาตั้งแล้วยกขาขึ้นคร่อม

“เราก็ต้องเตรียมพร้อมไม่ใช่เหรอ”

“อย่าแสดงออกเกินไปสิคุณ เดี่ยวเขาก็รู้กันพอดีหรอกว่าคุณแอบตามเขามา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างที่คุณอยากให้เขาเข้าใจ”

“ฉันแสดงออกมากเกินไปเหรอ” โซติกายกมือกุมไบหน้า เปิดกระเป๋าคือ หีบตลับแป้งออกมาดูกระจก “ฉันก็ว่าฉันปกติดีนะ ไม่เห็นเป็นอย่างที่นายว่าเลย”

เมื่อเปิดตลับแป้งแล้วก็เติมแป้งสักหน่อย หญิงสาวหีบพัฟฟ์ขึ้นมาตบหน้าเบาๆ ให้ไบหน้ายังคงดูดี แต่ไม่ตบแป้งหนาไป เพราะเดี๋ยวจะดูไม่เป็นธรรมชาติ

ติณณภพมองคนที่แต่งตัวมาออกกำลังกาย ทว่าไบหน้ากลับจัดเต็ม นี่ถ้าติดแพนตามาด้วยคงคิดว่าเธอมาถ่ายแบบชุดออกกำลังกาย ไม่ใช่มาวิ่งออกกำลังกายแต่อย่างใด แต่ถ้าจะพูดความจริงคือเธอไม่ได้มาทำทั้งสองอย่างที่ว่านั้นละ

“ปกติก็ปกติ”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ” โซติกาสำรวจความเรียบร้อยของไบหน้าตัวเองอีกครั้งแล้วพับเก็บตลับแป้งลงในกระเป๋ หีบสเปรย์น้ำแร่ขึ้นฉีดทั่วไบหน้าให้ชุ่มฉ่ำเหมือนคนเพิ่งวิ่งออกกำลังกายมาหมาดๆ โดยเน้นไปที่บริเวณขมับมากกว่าส่วนอื่น “ที่นี่ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว”

“ผู้หญิงนี้น่ากลัวชะมัด”

ติณณภพทำหน้าขยาดกับภาพตรงหน้า ถ้าไม่ได้รู้จักกับโซติกาโดยบังเอิญ คงไม่รู้ซึ่งถึงความเจ้าแผนการของบรรดาสาว ๆ แบบนี้เอง สិនะผู้ชายออกสามศอกร้อยทั้งร้อยถึงตกหลุมพรางของพวกหล่อนโดยไม่รู้ตัว แถมยังคิดว่าตัวเองเป็นต่อทั้งที่ความจริงแล้วพวกเธอเป็นฝ่ายยึดอำนาจเอาไว้มดแต่เพียงผู้เดียว

“ออกจะใสซื่อ ไม่มีพิษมีภัย” โซติกาทำหน้าตาประกอบคำพูด

“ผมชักเริ่มสงสัยว่าที่สามีในอนาคตของคุณแล้วสิ”

“นายควรจะอธิบายคุณพี่เขาถึงจะถูก เพราะมีว่าที่ภรรยาที่ทั้งสวย ทั้งฉลาดอย่างฉัน” โชติกาทำหน้าภูมิใจกับคำกล่าวอ้างสรรพคุณของตัวเอง โดยไม่ได้สนใจคนฟังที่เริ่มกลอกตามองบนกับความมั่นใจเกิน ล้ำของเจ้าหล่อน

“ป่านนี้คุณพี่ของคุณคงกำลังจะมาถึงแล้วละ”

“โอ๊ะๆ จริงด้วย” โชติกาสำรวจตัวเองอีกรอบ และหยิบสเปรย์ น้ำแร่มาฉีดแขนและเสื้อให้ดูขึ้นเหี่ยวสมจริง

“ถ้าอยากได้ความสมจริงทำไมไม่วิ่งมันจริงๆ เลยละคุณ”

“ฉันออกกำลังกายหนักๆ ไม่ได้”

“ทำไม กระดูกับข้อไม่ดีเหรอ” เขาสันนิษฐานแกมประชด เพราะอายุของเธอก็ปาไปเกือบครึ่งชีวิตเข้าแล้ว แข็งขาหรือกระดูก กระเดืยวคงไม่ดีเหมือนสมัยยังเป็นสาวๆ ทว่าคำตอบของเธอก็เกิน คาดหมายเหมือนกัน

“เปล่า เพราะมันจะเหนื่อย” หญิงสาวพูดจบก็เดินไปเตรียม พร้อม ไม่ลืมหันมาย้ำผู้ช่วยเฉพาะกิจ “อย่าลืมไปรอฉันตามที่นัดแนะ ละ”